

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Informationsnummer

Indhold

Side

I Meddelelser

.....

II Forberedende retsakter

Det økonomiske og sociale Udvalg

85/C 344/01	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om resolution vedtaget af Rådet og kulturministrene forsamlet i Rådet om beskatningsregler for den kulturelle sektor . . .	1
85/C 344/02	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet	2
85/C 344/03	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2950/83 om gennemførelse af afgørelse 83/516/EØF om Den europæiske Socialfonds opgaver	3
85/C 344/04	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets afgørelse om vedtagelse af Fællesskabets handlingsprogram for uddannelse i teknologi – COMETT (1986 – 1992)	4
85/C 344/05	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om afskaffelse af visse postale fortoldningsgebyrer	6
85/C 344/06	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om Kommissionens forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EØF) nr. 3164/76 om fællesskabskontingent for vejgodstransport mellem medlemsstaterne	7
85/C 344/07	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag fra Kommissionen til Rådet om fastsættelse af Fællesskabets arrangement med generelle toldpræferencer for 1986 . . .	10

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
85/C 344/08	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets direktiv om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser på realkreditområdet	11
85/C 344/09	Udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg om »Gennemførelse af det interne marked« – Hvidbog fra Kommissionen til Det europæiske Råd	16
85/C 344/10	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 75/716/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om svovlindholdet i visse flydende brændselsstoffer	22
85/C 344/11	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om — forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2950/83 om gennemførelse af afgørelse 83/516/EØF om Den europæiske Socialfonds opgaver i anledning af Spaniens og Portugals tiltrædelse af Fællesskaberne og — forslag til Rådets afgørelse om ændring af afgørelse 83/516/EØF om Den europæiske Socialfonds opgaver i anledning af Spaniens og Portugals tiltrædelse af Fællesskaberne	24
85/C 344/12	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om Kommissionens økonomiske årsberetning 1985 – 1986	25
85/C 344/13	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om meddelelse og forslag fra Kommissionen til Rådet om »Fremskridt henimod en fælles transportpolitik – transport ad søvejen«	31
85/C 344/14	Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets afgørelse om et bidrag til Det europæiske Kul- og Stålfællesskab over Fællesskabernes almindelige budget med henblik på finansiering af foranstaltninger i forbindelse med strukturomlægningen inden for kul- og stålindustrien	35

II

(Forberedende retsakter)

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om resolution vedtaget af Rådet og kulturministrene
forsamlet i Rådet om beskatningsregler for den kulturelle sektor

(85/C 344/01)

Procedure

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 26. juni 1985, under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte resolutionsforslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for sociale anliggender, som udpegede T. Roseingrave til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 14. november 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling den 27. november 1985 enstemmigt følgende udtalelse:

1. Generelle bemærkninger

1.1. I forlængelse af Kommissionens meddelelser fra 1977 og 1982 om Fællesskabets aktion inden for den kulturelle sektor (hvoraf ØSU udtalte sig om førstnævnte) ⁽¹⁾, fremsætter Kommissionen nu et forslag til resolution til Rådet, der i så vid udstrækning som muligt skal dække alle beskatningsmæssige aspekter af kulturelle aktiviteter.

1.2. Udvalget konstaterer med tilfredshed, at Kommissionen tager dette initiativ, og tilslutter sig fuldt ud, at der er behov for en sådan indsats.

1.3. Det understreger, at Rådet hurtigst muligt bør tage alle nødvendige skridt for at medlemsstaterne iværksætter resolutionen.

2. Særlige bemærkninger

2.1. Kulturarbejdere

2.1.1. Udvalget gentager det synspunkt, der blev fremsat i udtalelsen til meddelelsen fra 1977, nemlig at Kommissionen bør foreslå en fælles definition af begrebet »kulturarbejder«, da anvendelsen af betegnelser som »skabende kunstner« og »udøvende kunstner« ikke er velegnede, idet ingen af

dem er fuldt ud dækkende, og begge ved enhver anledning må kompletteres med en liste over de kunstnere, der er omfattet heraf.

2.1.2. Det opfordrer Kommissionen til at fremskynde afslutningen af undersøgelsen, der skal føre til en fælles definition af denne betegnelse, som imidlertid må være fleksibel nok til at være relevant for alle medlemsstaters myndigheder.

2.1.3. Udvalget anser anvendelsen af begrebet »arbejderes indtægter« for at skabe et problem, idet nogle arbejdere i den kulturelle sektor har deltidsarbejde, mens andre er fuldtidsbeskæftigede.

Det ville forekomme mere relevant, at »arbejderes indtægter« udelukkende omfattede indtægter fra *skabende arbejde*, der er udført i form af produktion af et værk, herunder fortolkning.

På denne måde ville forslagene til indtægtsbeskatning af »arbejderes indtægter« finde anvendelse på *det udførte arbejde* og ikke på *arbejderens indtægter* generelt, der kan stamme fra arbejdet både i den kulturelle og andre sektorer.

2.1.4. Udvalget tilslutter sig Kommissionens forslag om, at medlemsstaterne ved beskatning af arbejdere i den kulturelle sektor skal anvende et system til spredning af disse arbejderes indtægter over flere skatteår, og afdelingen går ind

(¹) EFT nr. C 128 af 21. 5. 1979.

for en periode på syv år, som den finder passende til spredning til sådanne indtægter.

2.2. Kulturfonde

Udvalget mener, at begrebet »afgiftsfritagelse« for kulturfonde bør defineres nøjere.

2.3. Mæcenvirksomhed

2.3.1. Det må fremgå klart ved vedtagelsen af resolutionen, at Det europæiske Fællesskabs medlemsstater vil sørge for passende skattefradrag for mæcenvirksomhed, gaver og testamentariske gaver til kulturelle formål, selv når modtageren er bosat i en anden medlemsstat end mæcenen.

2.3.2. Udvalget foreslår, at der ydes skattenedsættelse ved virksomheders og/eller enkeltpersoners køb af kunstværker fra individuelle skabende kunstnere. For at undgå misbrug, foreslår afdelingen imidlertid, at sådanne kunstværker ikke må videresælges inden udløbet af en tiårsperiode, ellers skal der betales skat.

2.3.3. Udvalget tilslutter sig Kommissionens opfattelse af, at der kan opnås værdifuld støtte til den kulturelle sektor ved en fleksibel og afbalanceret anvendelse af skattemæssige foranstaltninger, men den mener, at man må sørge for ikke at bane vej for misbrug i form af »kulturel spekulation« f.eks. med arveafgifter, private besiddelser af kulturel værdi etc.

2.4. Historisk værdifulde bygninger med privat status

Hvad angår dette forslag, mener Udvalget, at det vil være nødvendigt at angive de økonomiske konsekvenser af et

sådant nedslag i ejendomsværdien for registrerede bygninger for at undgå, at det skal føre til en forvridning af bolig- og ejendomsmarkedet.

2.5. Kulturinvesteringer

Udvalget tilslutter sig dette forslag.

2.6. Bestræbelser på at få et større publikum i tale

Udvalget tilslutter sig dette forslag.

2.7. Momsdirektiver

Udvalget udtrykker bekymring over, at gennemførelsen af Kommissionens forslag til det 7., 17. og 19. momsdirektiv er blevet forsinket, for så vidt angår moms i kultursektoren.

2.8. Andet

2.8.1. Udvalget anbefaler, at der gives en passende skattelettelse for køb af musikinstrumenter, som bliver stadig dyrere at erstatte.

2.8.2. Udvalget opfordrer til, at dets forslag fra udtalelsen fra 1977, hvori man henstillede, at der blev tilskyndet til indkøb af kunstværker i offentlige bygninger, ved at de blev gjort til genstand for skattelettelser, tilføjes til resolutionen:

»Medlemsstaterne anmodes om (a) at anvende en vis procentdel af de offentlige udgifter til brugskunst og (b) fastsætte bestemmelser om, at en vis procentdel af bruttobevillingerne til offentlige bygninger og statsstøttede bygninger anvendes til skabelse af kunstværker til udsmykning af arbejdsomgivelserne i sådanne bygninger eller (c) at fremme sådanne investeringer gennem finansiel støtte eller skattelettelser«.

Bruxelles, den 27. november 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet ⁽¹⁾

(85/C 344/02)

Procedure

Rådet besluttede den 27. august 1985 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte forslag.

⁽¹⁾ EFT nr. C 240 af 21. 9. 1985, s. 6.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for sociale anliggender, som udpegede Gordon Pearson til ordfører. Afdelingen vedtog efter ordførerens beretning sin udtalelse den 14. november 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling (mødet den 27. november) enstemmigt følgende udtalelse:

1.1. Udvalget bifalder Kommissionens bestræbelser på at ajourføre forordning (EØF) nr. 1408/71 med de ændringer, der skitseres i forslaget til en rådsforordning (KOM(85) 396 endel.). De vil afgjort være med til at skabe større sammenhæng i Fællesskabet.

1.2. Den oprindelige forordning og de nye ændringer skal derfor betragtes samtidig.

1.3. Da foranstaltningerne vil få praktisk betydning for arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, anbefales de kraftigt.

2.1. Opgaven er vanskelig på grund af forskellene i medlemsstaternes ydelser. Det er derfor positivt, at man i det sidste afsnit i forslaget til en ny artikel 10 (a) klart og utvetydigt fastslår at:

»Ydelserne udredes af institutionen på bopælsstedet og til udgift for denne institution«.

2.2. Udvalget konstaterer, at de foreslåede ændrings anvendelsesområde er nøje beskrevet og afgrænset, men

deres betydning er mere vidtrækkende, da de afspejler de ikke-bidragsspligtige ydelsers voksende betydning under de nuværende økonomiske og sociale vilkår i medlemsstaterne. Betydningen heraf vil vokse, hvis man skal kunne tage højde for dels korte bidragsperioder (f.eks. handicappede) og dels udhulinger af de tilskud, der er baseret på de indbetalte bidrag (f.eks. ungdoms- og langtidsarbejdsløshed).

2.3. Udvalget udtrykker tilfredshed med, at beskæftigelse i én eller flere andre medlemsstater vil indgå i anciennitetsberegningen og berettigelse til ydelser endog forud for det foreliggende forslags gennemførelse.

3. Det konstaterer, at foranstaltningerne gælder for borgere i EF-medlemsstaterne og afspejler værdien af de afgørelser, EF-domstolen har truffet i forbindelse med sociale sikringsydelser og socialforsorg.

4. Udvalget fastslår med tilfredshed, at Kommissionen er holdt op med at anvende udtrykket »migrant« til at beskrive en borger i én medlemsstat, der arbejder og bor i en anden medlemsstat. Dette er i overensstemmelse med tanken om et »Borgernes Europa«.

Bruxelles, den 27. november 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2950/83 om gennemførelse af afgørelse 83/516/EØF om Den europæiske Socialfonds opgaver ⁽¹⁾

(85/C 344/03)

Procedure

Rådet besluttede den 9. september 1985 under henvisning til bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 127 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte forslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for sociale anliggender, som vedtog sin udtalelse den 14. november 1985 på grundlag af beretning udarbejdet af ordføreren Danilo Beretta.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling den 27. november 1985 enstemmigt følgende udtalelse:

⁽¹⁾ EFT nr. C 237 af 18. 9. 1985, s. 6.

Bemærkninger

1. Udvalget tilslutter sig det princip, at unge uden beskæftigelse og langtidsledige, der beslutter at udføre et uafhængigt erhverv, også skal være omfattet af Den europæiske Socialfonds anvendelsesområde. Udvalget støtter således Kommissionens forslag, der er et positivt svar på de synspunkter, der tidligere er fremsat i dets udtalelser ⁽¹⁾.

2. I betragtning af det store antal personer, der sandsynligvis vil have ret hertil, er Udvalget af den mening, at Socialfondens ressourcer til finansiering af sådanne projekter er helt utilstrækkelige. Udvalget mener derfor, at vedtagelsen af den foreslåede ændring bør ledsages af en tilsvarende forhøjelse af bevillingerne til Fonden. I denne forbindelse genfremsætter det sine tidligere udtalelser, der fremstår med endnu større tydelighed i dag, hvor flere nye har adgang til ydelser fra Fonden og hvor Fællesskabet udvides.

3. Udvalget mener, at den positive effekt af den nye form for intervention fra Socialfonden vil kunne øges betydeligt, dersom den koordineres med andre humanitære strukturelle fonde såsom EFRU og EUGFL og EF's kreditinstrumenter (EIB, NIC).

⁽¹⁾ Revision af Den europæiske Socialfond, EFT nr. C 124 af 9. 5. 1983. Bekæmpelse af langtidsledigheden, EFT nr. C 25 af 28. 1. 1985. En statistisk metode for Den europæiske Socialfond, EFT nr. C 44 af 15. 2. 1985.

4. Udvalget mener, at hvad angår Fondens ydelser til de uafhængige arbejdstagere, bør disse ikke begrænses til en finansiering af foranstaltninger og programmer, der allerede forefindes på nationalt plan, men bør først og fremmest sigte på at fremme nye initiativer baseret på og udvalgt efter additionsprincippet.

5. Udvalget foreslår, at de organer, der har ansvaret for forvaltningen af Fonden, skal skabe størst muligt kendskab til de ydelser og muligheder, som dette fællesskabsinstrument yder de uafhængige arbejdstagere og kreative projekter; dette vil både sikre lige muligheder for det størst mulige antal borgere og fremhæve en af fordelene ved at tilhøre Det europæiske Fællesskab.

6. Udvalget er ikke blindt for, at der er en vis risiko for, at Fondens ydelser til selvstændiges aktiviteter – specielt hvis de går til ekstrauddannelse – kan føre til en midlertidig opgang, hvis eneste resultat bliver en kortvarig nedgang i arbejdsløsheden. Udvalget mener imidlertid, at såvel Fællesskabet som de nationale instanser bør foretage en grundig undersøgelse af, om projekterne har konkrete muligheder for succes på lang sigt.

7. Udvalget understreger, at det er vigtigt at støtte de selvstændige arbejdstagere for at undgå sort arbejde.

8. Endelig mener Udvalget, at man bør støtte de selvstændige arbejdstagere, som tilslutter sig diverse former for samvirke.

Bruxelles, den 27. november 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets afgørelse om vedtagelse af Fællesskabets handlingsprogram for uddannelse i teknologi — COMETT (1986—1992) ⁽¹⁾

(85/C 344/04)

Procedure

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 27. august 1985 under henvisning til EØF-traktatens artikel 128 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte forslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for sociale anliggender, som efter ordførerens mundtlige beretning vedtog sin udtalelse den 14. november 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling den 27. november enstemmigt følgende udtalelse:

⁽¹⁾ EFT nr. C 234 af 13. 9. 1985, s. 3.

I. Indledning og generelle bemærkninger

1. Det foreliggende forslag til Rådets afgørelse udfylder i dobbelt forstand en lakune i Fællesskabets hidtidige bestræbelser i retning af et endnu snævrere samarbejde mellem medlemsstaterne inden for teknologi, forskning samt undervisning og anvendt forskning.

På den ene side findes der allerede et meget stort antal forskellige programmer, som sigter på at fremme samarbejdet mellem medlemsstaternes universiteter og industri inden for teknologisk forskning og udvikling (f.eks. ESPRIT, RACE, BRITE); på den anden side har Kommissionen også allerede arbejdsprogrammer i gang på området almen og erhvervsrettet uddannelse i forbindelse med de nye informationsteknologier (dok. KOM(84) 722 »Arbejdsprogrammet for 1985—1987 vedrørende indførelsen af den ny informationsteknologi i skolerne« og KOM(85) 167 »Erhvervsuddannelse og ny informationsteknologi – Arbejdsprogram 1985—1988«).

Det foreliggende forslag til afgørelse sigter derimod på videreuddannelse af højt kvalificeret teknisk personale efter sekundærtrinnet gennem samarbejde mellem erhvervslivet og universiteterne på tværs af Fællesskabets interne grænser.

2. Udvalget støtter ganske særligt dette aktionsprogram, især fordi det mener, at man ved at øge Fællesskabets bestræbelser for samarbejde mellem medlemsstaterne på teknologiområdet på lang sigt kan sikre Fællesskabets konkurrenceevne på verdensmarkedet.

COMETT-programmet indebærer således fordele både for universitetslærere og -studerende og for erhvervslivets ledere; det vil give impulser til bedre varetagelse af de stillede opgaver: de til universiteterne knyttede bliver konfronteret med erhvervslivets praktiske kvalifikationskrav og kan integrere denne indsigt i studiet og undervisningen, medens erhvervslivets ledere kan vurdere deres aktiviteter i lyset af den videnskabelige forsknings seneste stade. Derudover kommer også de impulser, som vil komme fra kendskabet til erhvervslivets og universiteternes arbejdsmetoder hinsides de nationale grænser.

3. Udvalget tilslutter sig Kommissionens synspunkt med hensyn til kvalifikationskrav til erhvervslivets ledere, som i en teknisk højt udviklet verden ved siden af de fornødne fagkundskaber også må have tilstrækkelig baggrundsviden til at vurdere de økonomiske, sociale og kulturelle virkninger af den teknologiske forandring.

II. Særlige bemærkninger

1. Uddannelsespartnerskabet mellem universiteterne og erhvervslivet bør på grund af de omfattende virkninger, den

ny teknologi har på alle livets områder, på ingen måde være begrænset til fagområderne ingeniørvidenskab og datalogi, men bør også omfatte studieområderne jura, økonomi og socialvidenskab. Netop den sidstnævnte gruppe af lærere og studerende bør i større omfang gøres fortrolig med den ny teknologis muligheder og begrænsninger, specielt hvad angår den direkte anvendelse af teknologien på driftsplan, medens de teknisk-videnskabeligt uddannede ledere gennem partnerskabet med universiteterne bør få lejlighed til videnskabeligt at udforske de økonomiske og sociale virkninger af deres aktivitet.

2. Forskning og undervisning ved universiteter og højere læreanstalter har principielt andre mål og opgaver end erhvervslivets forsknings- og udviklingsarbejde, herunder også erhvervslivets videreuddannelser, selv om også begge parter må anføre deres nytte for samfundet som eksistensberettigelse. Det er også Kommissionens udgangspunkt, idet den f.eks. fastslår, at erhvervslivets kortfristede kommercielle interesser ikke altid harmonerer med undervisningssektorens mere langfristede perspektiver.

Dette spændingsforhold mellem universiteternes og erhvervslivets mål bliver frugtbart i de påtænkte partnerskaber, i og med at det opretholdes konsekvent. Ved tilrettelæggelsen og finansieringen af partnerskaberne må der derfor træffes forholdsregler, således at begge parter bevarer deres fulde autonomi, og at den gensidige påvirkning kun går så vidt, at den tjener begge parters oprindelige målsætninger.

Dette aspekt må altid tages med i betragtning i forbindelse med etableringen af kontakter på europæisk plan inden for uddannelsespartnerskaberne mellem universiteter og erhvervsliv.

3. Udvalget gør opmærksom på, at der netop for de små og mellemstore virksomheder kan opstå vanskeligheder i forbindelse med deres medvirken i de omtalte udvekslingsprogrammer p.g.a. deres tekniske, personalemæssige og finansielle begrænsninger. På den anden side kan de små og mellemstore virksomheder i særlig grad drage fordele af resultaterne af sådanne programmer. Derfor er det vigtigt, at omkostningerne i forbindelse med vikarpersonale i disse virksomheder medtages i finansieringsovervejelserne.

4. Udvalget tilslutter sig derfor den påtænkte udnyttelse af fjernundervisning til formidling af den nyeste videnskabelige indsigt inden for rammerne af COMETT-programmet, fordi man på denne måde både mindsker de vanskeligheder, ansatte i mindre virksomheder har ved at deltage, og overvinder eventuelle mobilitetshindringer. Mulighederne i forbindelse med den kvalificerede moderne fjernundervisning bør måles gennem praktiske forsøg.

5. Udvalget henviser til, at de bestående nationale udvekslingsorganers allerede indhøstede erfaringer og know-how bør udnyttes i forbindelse med gennemførelsen af COMETT-programmet. Derudover bør der drages omsorg

for, at eventuelle bureaukratiske hindringer i forbindelse med orlov til universitets- og virksomhedsansatte overvindes.

Endelig gør Udvalget opmærksom på, at man kun ved grundig organisatorisk forberedelse kan gennemføre udvekslingsprogrammet med held. Kun hvis de potentielle deltagere informeres tilstrækkeligt om de eksisterende muligheder, kan de påtænkte foranstaltninger udnyttes fornuftigt. De eksisterende nationale udvekslingsorganer bør inddrages i informationsarbejdet. Især opfordres medierne til parallelt at informere den brede offentlighed om COMETT-programmets muligheder og videre udvikling.

Udvalget foreslår, at det i Kommissionens forslag til COMETT-programmet gøres klart, at programmet samt oprettelsen og udviklingen af sådanne partnerskaber skal fremmes i de medlemslande, hvor partnerskabsmodellerne endnu ikke findes.

6. Udvalget tilslutter sig den påtænkte etablering af et ekspertpanel, som skal bistå Kommissionen i koordineringen af programmerne. Ved siden af eksperterne fra universiteterne og erhvervslivet bør der i panelet være repræsentanter for de sociale kategorier for med bred tilslutning fra alle berørte grupper at diskutere og fastlægge COMETT-programmets overordnede målsætninger.

Ud over forbedringen af den økonomiske effektivitet og styrkelsen af det europæiske erhvervslivs konkurrenceevne gennem udnyttelsen af de til rådighed værende menneskelige

ressourcer bør målet om yderligere at humanisere arbejdslivet også gives høj prioritet. Endelig er det i relation til disse to mål nødvendigt at fremme den teknologiske udvikling, samtidig med at man bevarer eller opretholder den samfundsmæssige kontrol med udviklingen.

7. Det påtænkte praktikår i udlandet for studerende er som regel forbundet med en tilsvarende forlængelse af studietiden.

For så vidt som de studerende er henvist til at finansiere deres studium gennem offentlige midler — hvilket ofte er forbundet med fast normeret studietid — må de nationale studie-støtteorganer drage omsorg for, at dette ikke forringer de svagere stillede studerendes situation.

8. I udvekslingsprogrammernes europæiske dimension inden for rammerne af COMETT ligger der efter Udvalgets opfattelse en ansporing til intensivt at lære europæiske fremmedsprog.

I dette sproglige aspekt af de fælleseuropæiske partnerskaber ligger der både en mulighed og en hindring. Udvalget foreslår, at omkostningerne til en systematisk intensivering af kendskabet til værtslandets sprog, både under forberedelsen og under studieopholdet, gøres tilskudsberettiget.

9. Den af Kommissionen bebudede interimrapport og de årlige rapporter over resultaterne i den første fase (1986—1989) bør ud over Rådet og Europa-Parlamentet også tilstilles ØSU.

Bruxelles, den 27. november 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om afskaffelse af visse postale fortoldningsgebyrer ⁽¹⁾

(85/C 344/05)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 26. juli 1985 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte forslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser, som udpegede Paul Broicher til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 6. november 1985.

⁽¹⁾ EFT nr. C 202 af 10. 8. 1985, s. 8.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling (mødet den 27. november 1985) enstemmigt følgende udtalelse:

Udvalget godkender forordningsforslaget ud fra de i begrundelsen anførte argumenter.

Bruxelles, den 27. november 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om Kommissionens forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EØF) nr. 3164/76 om fællesskabskontingent for vejgodstransport mellem medlemsstaterne ⁽¹⁾

(85/C 344/06)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 22. oktober 1985 under henvisning til EØF-traktatens artikel 75 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte forslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for transport og kommunikation, som udpegede Horst-Hermann Binnenbruck til ordfører. Afdelingen vedtog efter ordførerens mundtlige beretning sin udtalelse den 13. november 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling, mødet den 27. november 1985, uden stemmer imod, og 2 stemmer hverken for eller imod, følgende udtalelse:

1. Indledende bemærkninger

1.1. I henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 3621/84 af 19. december 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 3164/76 »om fællesskabskontingent for vejgodstransport mellem medlemsstaterne« ⁽²⁾ forhøjes EF-kontingentet for året 1985 med 30 % og derefter gennem fire år med 15 % årligt ⁽³⁾. For 1985 har det samlede EF-kontingent således været på 5 268 tilladelser ⁽⁴⁾.

1.2. »De fællesskabstilladelser, der følger af kontingentforhøjelsen, fordeles mellem medlemsstaterne med 50 % beregnet lineært og 50 % afhængigt af, i hvilken grad de enkelte medlemsstaters transportvirksomheder udnytter tilladelserne under fællesskabskontingentet. Metoden til beregning af fællesskabstilladelsernes udnyttelse er fastlagt i bilag IV« ⁽⁵⁾.

1.3. Endvidere blev det fastlagt, at antallet af tilladelser til Grækenland, Irland og Det forenede Kongerige under hensyntagen til disse landes særlige geografiske beliggenhed i 1985 forhøjes med hhv. 6, 6 og 2 og i de følgende fire år med hhv. 3, 3 og 1 årligt.

1.4. Endelig hedder det i forordningens artikel 3, stk. 5, at Kommissionen inden 1. oktober hvert år fra 1985 i overensstemmelse med de i forordningen fastlagte kriterier fastlægger den af kontingentforhøjelsen følgende tildeling af tilladelser. I overensstemmelse hermed har Kommissionen med afgørelse 85/476/EØF af 27. september 1985 fastlagt 15 %-forhøjelsen for 1986 på 803 tilladelser, fordelt den på medlemslandene og således bragt det samlede antal tilladelser op på 6 071 ⁽⁶⁾.

1.5. Sideløbende med de dispositioner, Kommissionen allerede har truffet for 1986, men som udelukkende gælder de nuværende ti medlemslande, forfølges med det foreliggende forordningsforslag følgende dobbelte målsætning:

— fastlæggelse af antallet af EF-tilladelser til de nye medlemslande Portugal og Spanien;

⁽¹⁾ EFT nr. C 284 af 7. 11. 1985, s. 6.

⁽²⁾ EFT nr. L 333 af 21. 12. 1984, s. 61.

⁽³⁾ Idem, artikel 3, stk. 1, i den ændrede forordning 3164/76.

⁽⁴⁾ Idem, artikel 3, stk. 4.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 333 af 21. 12. 1984, artikel 3, stk. 3.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 284 af 24. 10. 1985, s. 61.

- forhøjelse af de af Kommissionen for 1986 fastlagte 803 tilladelser med yderligere 7,6 % med henblik på den trafikforøgelse, der følger af udvidelsen.

1.6. Det samlede antal EF-tilladelser for de 12 medlemslande skal således for 1986 op på 7 437.

1.7. Det økonomiske og sociale Udvalg har flere gange udtalt sig i spørgsmålet om EF-kontingenterne, senest den 26. oktober 1983 ⁽¹⁾, da forsamlingen med 72 stemmer for, 38 imod og 2 hverken for eller imod udtalte sig imod indførelsen af en automatik ved kapacitetsudvidelsen. Udtalelsen understregede EF-kontingentets fundamentale betydning for stabiliseringen af et fælles transportmarked og tog stilling til det vanskelige spørgsmål om en sagligt korrekt fordeling på medlemslandene, som gennem bilaterale, administrative aftaler yderligere fastlægger regler for den grænsoverskridende transport.

2. Generelle bemærkninger

2.1. Selv om Udvalget fastholder sine tidligere bemærkninger med hensyn til spørgsmålet om EF-kontingenter for vejtransporten, er det dog dets opfattelse, at Kommissionens forslag kun kan begrundes i EF's udvidelse med Spanien og Portugal.

2.2. Med Portugals og Spaniens indtræden i Fællesskabet bliver det på ny nærliggende at se på spørgsmålet om en udvidelse af kontingentet i overensstemmelse med markedsituationen og den økonomiske dynamik i efterspørgslen på vejgodstransportmarkedet og om den rigtige fordeling af kontingentet. Samtidig indeholder EF-Domstolens afgørelse om fri ydelse af tjenester inden for vejgodstrafikken ⁽²⁾ og Milano-topmødets beslutninger ⁽³⁾ om fuld liberalisering af EF-markedet (ophævelse af de mellem medlemsstaterne aftalte bilaterale kontingenter i vejgodstrafikken frem til 1992) en kraftig understregning af, at Fællesskabet har en forpligtelse til transportpolitisk handling og til at videreudvikle ordningen for adgang til det fælles transportmarked.

2.3. Udvalget finder, at de informationer, Kommissionen har forelagt om den hidtidige udvikling i og udnyttelse af EF-tilladelserne, ikke er tilstrækkelige til at skabe et klart billede af ordningens trafik- og integrationspolitiske betydning. Ligeledes er redegørelsen for beregningsmetoden og fordelingsnøglen for supplerende tilladelser samt fordelingen af kvoter på landene vanskeligt forståelig, om indholdet ellers overhovedet er fornuftigt. Man henviser derfor endnu

en gang til ØSU's opfordring til fremtidig at fremlægge forslagene på en mere detaljeret, forståelig og informativ måde, således at bl.a. følgende forhold klart træder frem:

2.3.1. EF-systemets fordele frem for bilaterale, administrativt indgåede aftaler mellem medlemsstaterne.

2.3.2. Forholdet mellem antallet af tilladelsespligtige og tilladelsesfrie transporttydelser.

2.3.3. Den faktiske produktivitet (bortset fra selve kontingentudnyttelsen) på de forskellige transportområder og

2.3.4. kontingentudnyttelsen opdelt efter trafikforbindelser.

2.4. På denne måde ville der være bedre mulighed for at bedømme EF-systemet i forhold til realiteterne på transportmarkedet.

2.5. Kommissionen tager i sin beregning af de portugisiske og spanske kontingentkvoter udgangspunkt i EF-vejgodstrafikken i 1983 og udleder heraf den andel i transporttydelserne, de to lande har haft i transportforbindelserne med de ti medlemslande. Beregningen bygger på additionsmetoden, således at de nye medlemslande får et »eget kontingent« til eget brug, som kan udnyttes ud over det eksisterende. Denne metode forekommer logisk.

2.6. Målt med EF-vejgodstrafikken i de nuværende 10 lande udgør Spaniens andel i tydelserne 8,19 % og Portugals 1,43 %. Disse størrelser skulle kunne opfattes som svarende til de to nye landes betydning i de andre EF-landes udenrigshandel, hvorfor Udvalget ingen betænkeligheder har ved, at deres kontingentandele udmåles på denne basis.

3. Særlige bemærkninger

3.1. Med Fællesskabets udvidelse med Portugal og Spanien sker der ikke blot en udvidelse af det fælles marked med hensyn til produktion og afsætning; der vil også indtræde en stigning i strømmen af transporttydelser. Efter forskningsmæssige forudsætninger kan det frem til 1995 forventes, at væksten i efterspørgslen efter fjerntransporttydelser bliver større i Europas randområder end i de mere centrale industriområder med tættere trafik.

3.2. Udvalget har på denne baggrund nærmere drøftet, om der med den nye fordeling af det udvidede EF-kontingent opstår forskydninger i fordelingen af andelen mellem medlemslandene, som ikke svarer til den forventede fordeling af væksten på transportmarkedet. Det har således kunnet fastslås, at selv under forudsætning af at Portugal og Spanien havde været medlemmer allerede fra 1984, sker der en nedgang i nogle landes andele, mens andre landes forøges; dette fremgår af følgende oversigt:

⁽¹⁾ EFT nr. C 358 af 31. 12. 1983, s. 28.

⁽²⁾ EP-Rådet i sag 13/83 af 22. 5. 1985.

⁽³⁾ Det europæiske Råd, Milano 28. – 29. 6. 1985.

Ændringer i EF-landenes kontingentkvoter under hensyntagen til Portugals og Spaniens medlemskab

	1984	%	1985	%	1986 (Kommissionens beslutning)		1986 (forslag)		%
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Belgien	433	9,8	570	9,8	+ 87	657	707	+ 50	9,5
Danmark	305	6,9	469	8,0	+ 112	581	625	+ 44	8,4
Tyskland	727	16,4	914	15,7	+ 120	1 034	1 112	+ 78	15,0
Grækenland	88	2,0	131	2,2	+ 27	158	170	+ 12	2,3
Frankrig	656	14,8	801	13,7	+ 89	890	957	+ 67	12,9
Irland	88	2,0	147	2,5	+ 42	189	204	+ 15	2,7
Italien	567	12,8	721	12,4	+ 100	821	883	+ 62	11,9
Luxembourg	111	2,5	179	3,1	+ 48	227	245	+ 18	3,3
Nederlandene	626	14,1	785	13,4	+ 107	888	955	+ 63	12,8
Det forenede Kongerige	436	9,9	551	9,4	+ 75	626	673	+ 47	9,1
Portugal	4 038 (58)	1,3	5 268 (129)		+ 803	6 071 ⁽¹⁾	6 531 ⁽²⁾ 233	+ 456	3,1
Spanien	(436)	7,5	(443)				673		9,1
	4 427	100,0	5 840	100,0			7 437		100,0

(1) 15,2 % forøgelse i forhold til 1985.

(2) 24 % forøgelse i forhold til 1985, dvs. 7,6 % i forhold til de ved Kommissionens afgørelse 85/476/EØF af 27. september 1985 fastlagte kvoter.

3.3. Det ses, at kvoterne for Danmark, Grækenland, Irland, Luxembourg og Spanien forøges, mens de mindskes for de øvrige lande. Tendensen svarer efter Udvalgets opfattelse til fordelingen i den fremtidige trafikvækst i området som helhed — hvor Kommissionens vurdering i øvrigt forekommer realistisk — og skulle således ikke indebære nogen integrationsmæssige ulemper.

3.4. Dog mener Udvalget, at det nuværende EF-system med hensyn til beregnings- og fordelingsmetoden, som i vidt omfang kun bygger på udsagnsværdien af »t/km«-indikatoren, ikke er fintfølede og mikroskopisk nok til i realiteten at give grundlag for den bedst mulige tilpasning af systemet til det fælles markeds behov. Man opfordrer derfor til i den fremtidige udvikling af EF-kontingentsystemet i højere grad end hidtil at se på muligheden af systemets regionalisering. Dette skulle desuden kunne åbne mulighed for at bringe EF-systemet i anvendelse inden for de trafikrelationer, som er underlagt bilaterale administrative aftaler, men som i grunden udgør EF-trafik, eftersom de bygger på fordele, som i første omgang blev skabt gennem beslutninger i EF-organerne.

3.5. Udvalget har desuden behandlet spørgsmålet om, i hvilket omfang de nuværende ti medlemslande opnår

supplerende tilladelser for at få del i ekspansionen i EF-trafikken. Efter Kommissionens beregninger vil de tilladelser, som tildeles de ti medlemslande for 1986, blive forøget med 7,6 %, hvilket svarer til de andele, de kunne forvente. Der skulle således ikke være forbehold at fremføre.

3.6. Endelig konstaterer Udvalget med hensyn til de tekniske aspekter, at udviklingen af det fælles marked for transportydelser især lider under den form for konkurrenceforvridning, som skyldes nationale, ikke-harmoniserede retsregler og disses negative virkning på transportvirksomhedernes konkurrencesituation. En korrekt fordeling og automatisk tilpasning til markedet kan nemlig kun foretages på grundlag af transportydelserne (t/km), hvis transportvirksomhederne i alle medlemslande kan indsatte lige store køretøjer. De stater, som har højere maksima for bruttovægt og nyttelast, stiller indirekte deres egne transportvirksomheder mere fordelagtigt i EF-systemet. Det er således ikke tilstrækkeligt at beskæftige sig med tekniske lettelse og harmonisering af procedurer på det administrative niveau; der må snarere, og snarest, tages afgørende skridt henimod en endelig harmonisering af de tekniske forskrifter for køretøjerne.

Bruxelles, den 27. november 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag fra Kommissionen til Rådet om fastsættelse af Fællesskabets arrangement med generelle toldpræferencer for 1986 ⁽¹⁾

(85/C 344/07)

Rådet for De europæiske Fællesskaber anmodede i brev af 16. september 1985 om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte forslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for forbindelser med tredjelande, som udpegede Gian Battista Cavazzuti til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 12. november 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling den 28. november 1985 enstemmigt følgende udtalelse:

1. Det økonomiske og sociale Udvalg henviser til retningslinjerne i sin nylige udtalelse om »Meddelelse fra Kommissionen til Rådet om fornyet gennemgang af Fællesskabets generelle præferenceordning« ⁽²⁾.

2. Udvalget går i denne udtalelse ind for, at man fastholder og, om muligt, øger GSP-ordningens betydning som:

— et udviklingspolitisk instrument, således at udviklingslandenes økonomier stimuleres ud fra deres egne udviklingsmodeller og

— et handelsinstrument, således at udviklingslandene tilskyndes til at sikre sig deres andel af verdenshandelen.

Udviklingslandene bør dog gradvist sættes i stand til at klare konkurrencevilkårene på verdensmarkedet i overensstemmelse med GATT-reglerne.

3. Det er beklageligt, at Kommissionen i sit forslag til GSP-ordningen for 1986 har medtaget de retningslinjer, som det fremsatte i det ovennævnte forslag til revision af ordningen uden at afvente resultatet af høringen af Det økonomiske og sociale Udvalg.

4. Det konstateres dog med tilfredshed, at Kommissionen allerede fra 1986 har til hensigt at anvende princippet om dobbelt selektivitet, som medlemmerne af Det økonomiske og sociale Udvalg har gjort sig til talsmand for. Dette indebærer, at der ikke længere skal ydes GSP-fordele til produkter fra lande, hvor konkurrencevilkårene er sammenlignelige med vilkårene i Fællesskabet. Med inddragelsen af kontingenter af følsomme produkter, som hidtil er blevet tildelt sådanne lande, kan Fællesskabet nu åbne sit marked yderligere for importen af disse produkter fra de fattigste lande.

5. Beklageligvis har Kommissionen endnu ikke fastsat en mere realistisk, økonomisk tærskel for inddragelsen af GSP-fordele til udviklingslandene, nemlig PNB per capita. Når først et udviklingsland har et bruttonationalprodukt per capita, der svarer til et af EF-medlemsstaternes, bør dets

GSP-fordele tages op til fornyet overvejelse. Forholdet til statshandelslandene bør i øvrigt undersøges på ny på grund af vanskeligheden ved at sammenligne bruttonationalproduktet per capita samt kostpriserne. For disse lande bør der — uafhængigt af deres nuværende handelsmæssige status (told, kontingenter m.m.) — kunne fastlægges en særskilt ordning.

6. Det skal endnu en gang understreges kraftigt, at følgende under alle omstændigheder bør udelukkes fra GSP-ordningen:

— varemærkeforfalskninger, hvilket Udvalget netop har afgivet udtalelse om ⁽³⁾;

— varer, der eksporteres til EF til dumpingpriser og/eller med tilskud i form af subsidier, da det resulterer i en uacceptabel forurening af konkurrencevilkårene;

— færdigvarer fra lande, som belægger de råstoffer, der anvendes til at producere disse varer, med urimeligt høje eksportafgifter.

7. Når forarbejdningen af et produkt helt klart ikke bidrager til at fremme udviklingen i det land, hvor forarbejdningen finder sted, kan det diskuteres, om dette produkt bør være omfattet af præferenceordningen.

8. I øvrigt må der tages afstand fra den nye tildelingsmetode for hvert enkelt medlemsland, for så vidt angår toldkontingentmængder til nul-sats, idet nogle medlemsstater risikerer at få for store mængder, som vanskeligt lader sig absorbere, hvorved bestræbelserne på at forenkle og forbedre forvaltningen af ordningen kan bringes i fare.

9. Man bør ikke via GSP-ordningen stimulere eksporten af varer, som er nødvendige for at brødføde den lokale befolkning, og som med fordel kan forædles på stedet og opnå en større værditilvækst.

⁽¹⁾ EFT nr. C 302 af 25. 11. 1985, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. C 303 af 25. 11. 1985, s. 10.

⁽³⁾ Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om »Forslag til Rådets forordning (EØF) om fastsættelse af foranstaltninger til forebyggelse af varemærkeforfalskede varers overgang til fri omsætning« (EFT nr. C 218 af 29. 8. 1985).

10. Udvalget mener, at man ved at sænke forbrugsafgifterne på tropiske landbrugsprodukter, (the, kaffe, kakao, bananer, peber etc.), ofte kan fremme udviklingslandenes eksport effektivt. Som et alternativ kunne man anvende i det mindste en del af indtægterne fra sådanne afgifter til at støtte udviklingsforanstaltninger i eksportlandene.

11. Udvalget er fortsat modstander af, at der nedsættes et forvaltningsudvalg, som skal »rådgive« Kommissionen i forbindelse med beslutninger, som i henhold til traktaten normalt henhører under dens kompetence.

12. Oprettelsen af et sådant udvalg vil gøre beslutningsprocessen mere omstændelig, længere og mere bekostelig. Men frem for alt vil den fra visse beslutninger (f.eks. genindførelsen af toldafgifter) fjerne det præg af automatik, som i den grad er nødvendig – inden for en ufuldstændig international juridisk ramme – for at sikre, at systemet er gennemskueligt, objektivt og pålideligt både for importørerne såvel som leverandørerne. Hvis beslutningsprocessen gøres »ikke-automatisk«, er der risiko for, at der udøves pres og endog fremsættes trusler.

13. Desuden kunne man opnå en større grad af automatik og en forbedring af forvaltningen, hvis man gradvist erstattede lofterne med kvoter. I denne forbindelse gentager Udvalget sine tidligere fremsatte bemærkninger om nødvendigheden af, at Fællesskabet har mere umiddelbar adgang til

importstatistikker, samt mere systematisk at anvende telekommunikationens hjælpemidler i den statistiske tjeneste.

14. Udvalget beklager, at de ændringer, der foreslås i forbindelse med landbrugsprodukter (forhøjelse af præferencetkontingenterne for Virginiatobak og anden råtabak, ananaskonserves, pulverkaffe og kakaosmør) sandsynligvis ikke vil stimulere en diversificering af produktionen i udviklingslandene.

15. Udvalget understreger endnu en gang, at Fællesskabet i alle sine forbindelser udadtil bør bidrage til at forbedre ikke blot den økonomiske, men også den sociale situation i verden. At Fællesskabet erkender dette ansvar, kan på ingen måde betragtes som ubehørig indblanding i tredjelands interne anliggender. I denne forbindelse påpeges det, at Det økonomiske og sociale Udvalg i sine udtalelser om den internationale samhandel altid har understreget vigtigheden af, at menneskerettighederne og især rimelige normer for arbejdsvilkår, som fastlagt af Den internationale Arbejdsorganisation, overholdes. Udvalget henleder især opmærksomheden på konventionerne om foreningsfrihed (84), organisationsretten (87) og retten til at føre kollektive forhandlinger (98).

16. Udvalget beklager, at Kommissionen ikke som lovet før offentliggørelsen af retningslinjerne for perioden 1986–1990 omtaler de ovennævnte sociale aspekter i forslagene for 1986.

Bruxellès, den 28. november 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets direktiv om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser på realkreditområdet ⁽¹⁾

(85/C 344/08)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 11. februar 1985 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte direktivforslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser, som udpegede Robert Pelletier til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 6. november 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling, mødet den 27. november 1985, uden stemmer imod, og idet 9 stemte hverken for eller imod, følgende udtalelse:

⁽¹⁾ EFT nr. C 42 af 14. 2. 1985, s. 4.

1. Indledning

1.1. Kommissionens forslag er et led i den udvikling, der sættes i gang med Rådets første direktiv af 12. december 1977 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (EFT nr. L 322/77).

1.2. Direktivet af 1977 tog imidlertid hovedsageligt sigte på banktransaktioner i almindelighed og omhandlede ikke realkredit i særdeleshed; visse virksomheder var endda slet ikke omfattet af det; desuden forbyder de nationale lovgivninger ofte kreditinstitutter, specialiseret i denne form for kredit, at drive virksomhed uden for deres hjemland.

1.3. Det første direktiv gennemførte i øvrigt først og fremmest den frie etableringsret for filialer, der i alle medlemsstaterne opfylder visse mindstebetingelser.

1.4. Endelig var der i direktivet ingen bestemmelse om, at realkreditinstitutterne kunne anvende deres egne kreditgivnings- og finansieringsteknikker, som eventuelt afviger fra værtslandets.

1.5. Det er på disse tre punkter, det foreliggende direktivforslag — som fremkommer efter af Kommissionen har undersøgt emnet nøje i samarbejde med de berørte erhvervskredse — rummer fornyelser, eftersom bestemmelserne heri:

- udtrykkeligt vedrører realkrediten og bl.a. forpligter medlemsstaterne til at lade deres realkreditinstitutter drive virksomhed i udlandet;
- ikke blot organiserer oprettelsen af filialer, men også den frie udveksling af tjenesteydelser direkte fra hjemlandet uden etablering i værtslandet;
- tillader de specialiserede virksomheder at anvende deres egne kreditgivnings- og finansieringsteknikker i værtslandet.

2. Generelle bemærkninger

2.1. Det glæder Udvalget, at Kommissionen ønsker at liberalisere realkreditområdet.

2.2. I flere årtier har realkreditvirksomheden været orienteret mod boligområdet. Der er i de forskellige medlemsstater blevet gjort en indsats uden lige for at lette adgangen til erhvervelse af fast ejendom, især i nybyggeriet. Men omkring 50 % af befolkningen er endnu ikke ejere (tallet kan variere fra land til land), og de fleste ønsker at blive det, ikke blot

fordi ejerboligen er en pengeanbringelse, men også fordi den garanterer en bedre indpasning i samfundet, især for småbørnsfamilierne, som derigennem får en livsramme, der svarer bedre til deres ønsker, ofte i form af et enfamilienshus, der kan sikre dem en større stabilitet.

2.2.1. Personer, der står over for at skulle finansiere et byggeri, bør tilbydes boligfinansieringsvilkår, der står i et rimeligt forhold til deres egenressourcer, da erhvervelsen af fast ejendom ikke bør medføre uoverstigelige vanskeligheder.

2.2.2. Det er derfor helt klart i forbrugernes interesse, at der skabes større konkurrence i Europa på realkreditområdet, og at der, ligesom inden for industrien, sker en forandring henimod en optimering af kreditbetingelserne.

2.3. Det er ligeledes udmærket, at borgerne i de forskellige medlemsstater får et mere varieret udbud, når de teknikker, der anvendes i andre lande, føjes til, hvad enten det drejer sig om kreditgivningsteknikker eller finansieringsteknikker, hvoraf de sidstnævnte muliggør en optimal spredning af opsparingen.

2.4. Ser man på økonomien i EF's medlemsstater, kan man ikke kraftigt nok understrege byggeriets betydning, da det i mange år har sikret en betragtelig aktivitet, både direkte og gennem afledte virkninger for industrien og servicesektoren.

Med hensyn til beskæftigelsen er det en almindelig vurdering, at byggeriet involverer over 30 % flere arbejdstagere end forarbejdningsindustrien med samme produktion, og at ethvert nystartet boligbyggeri skaber to arbejdspladser, én i byggeriet og én i de tilknyttede sektorer. Byggeindustrien i EF har imidlertid på tre år, fra 1981 til 1984, mistet omkring en million arbejdspladser, hvilket har medført arbejdsløshed for to millioner mennesker. EF's medlemsstater føler afgjort behov for at overvinde krisen i byggeriet, og det ville være godt, om deres fælles vilje blev klart bekræftet på dette punkt ⁽¹⁾.

Der er endelig grund til at bemærke, at en ny vækst i byggeriet ville medføre øgede skatteindtægter, hvad der ville være højst velkomment i disse tider med budgetvanskeligheder.

2.5. Det er i øvrigt disse overvejelser, der er baggrunden for, at Kommissionen har ladet dette direktivforslag indgå i »Hvidbogen« (dok. KOM(85) 310 endel.) om »Gennemfø-

⁽¹⁾ ØSU's udtalelse om »Situationen i byggesektoren i EF« — Ordfører: Claude Evain (EFT nr. C 230 af 10. 9. 1981).

relsen af det interne marked», som blev forelagt på stats- og regeringschefernes topmøde i Milano den 28. og 29. juni 1985. I dette dokument anbefaler Kommissionen en række foranstaltninger til sikring af en optimal spredning af opsparingen i EF. I særdeleshed har den givet udtryk for det synspunkt, at det burde være muligt at fremme udvekslingen af finansielle tjenester inden for det samlede EF-område ved, gennem en minimal lovgivningskoordinering, at lægge grunden til, at medlemsstaterne gensidigt anerkender, hvad den enkelte medlemsstat gennemfører for at beskytte borgerne.

2.6. Disse retningslinjer har fået en positiv modtagelse hos Rådet, da de fremmer fuldendelsen af enhedsmarkedet i Fællesskabet, som skal være en realitet senest i 1992. Udvalget kan kun godkende princippet i direktivforslaget om realkredit, der netop følger disse retningslinjer. Direktivet, som må siges at være et vigtigt skridt på vejen mod borgernes Europa, svarer i øvrigt til Udvalgets forventninger, således som disse bl.a. kom til udtryk i dets udtalelse af 3. juli 1981 om byggeriet og arbejdsløsheden i EF. I denne udtalelse anmodede man bl.a. Kommissionen om at fremskynde gennemførelsen af en større grad af fri udveksling af tjenesteydelser og af fri etableringsret. Man udtrykte desuden ønske om, at erfaringsmæssigt særligt, gode realkreditsystemer burde kunne tilbyde deres ydelser i hele Fællesskabet.

3. Kravet om en uddybning af visse tekniske problemer

3.1. Realkreditsektoren er kompliceret og ømfindelig, og Udvalget mener ikke, at man uden videre kan gå hen over en række problemer, som måske ikke alle er lige vigtige, men som bør løses, hvis man vil gennemføre et harmonisk og levende realkreditmarked i medlemsstaterne.

3.1.1. For det første ligger det i pantesikringens natur at være territorial. Lovgivningen om fast ejendom og de vilkår, på hvilke der kan gøres indgreb i ejendomsretten, er områder, der er fyldt med følelsesbetonede associationer og ofte gamle traditioner. Der findes således i mange lande meget strenge regler om tinglysning og udlæg i pant, og disse regler skal ikke blot give kreditorerne sikkerhed, men også beskytte debitorerne – som kun kan behæfte deres ejendom med pant eller miste den efter bestemte fremgangsmåder – samt andre, der f.eks. bør kende de nøjagtige forhold omkring den faste ejendom, der udbydes dem til salg.

3.1.2. På dette punkt er der visse afvigelser i de garantier, de forskellige lande yder, men disse synes imidlertid ikke i sig selv at udgøre uoverstigelige hindringer for en liberalisering på realkreditområdet. Ved pantsætning af fast ejendom

kræver visse lande f.eks. ikke en formel udfærdigelse af et retsgyldigt dokument, som ellers giver parterne stor sikkerhed. Tinglysningsreglerne yder ligeledes garantier, der varierer fra tilfælde til tilfælde (et temmelig nyt – og derfor ufuldstændigt – tinglysningssystem eller et system uden tinglysning af fordringer med højere prioritet som kan tænkes at begrænse panthavernes rettigheder kraftigt).

Udvalget forstår, at Kommissionens repræsentanter opfatter det derhen, at panteretten altid skal udøves i det land, hvor ejendommen befinder sig.

3.1.3. I samme ånd har visse lande, specielt i de senere år, indført meget detaljerede lovbestemmelser til beskyttelse af låntagere. Men disse forskrifters rækkevidde og bindende karakter varierer meget fra stat til stat (f.eks. om hvor stor overrente, der skal betales i forbindelse med indfrielse af lån før tiden).

3.1.4. Også de lovbestemmelser, der beskytter kapitalindskydere/indskydere i pengeinstitutter (sikkerhedsgrad), samt indehavere af obligationer eller af andre værdipapirer, er forskellige fra land til land.

3.1.5. Hvad enten det drejer sig om panteretten, forbrugervogtningen eller beskyttelsen af sparene, bør man bestræbe sig for at undgå, at de meget forskelligartede ordninger bringer folk i vildrede. Det må ikke glemmes, at de forpligtelser, der indgås på dette område, involverer relativt store pengebeløb og strækker sig over lange tidsrum, og dermed vejer meget tungt for den enkelte. Man må derfor under alle omstændigheder være meget opmærksom på de oplysninger, der gives til de forskellige kategorier af indskydere.

3.1.6. Det er også velkendt, at skattemæssige forvridninger ofte, har skævvirket konkurrencen inden for det enkelte land. Kommissionen anfører, at der, så vidt den ved, ikke for indeværende er tale om større konkurrenceforvridninger landene imellem. Skulle der imidlertid opstå skævheder af denne art under direktivets anvendelse, bør Kommissionen imødegå dette med egnede foranstaltninger.

3.2. Her skal kort skitseres de tekniske aspekter ud fra et rent finansielt synspunkt.

3.2.1. Den første hindring, som Kommissionen selv gør opmærksom på, ligger i de lovbestemmelser, som i øjeblikket kan genere de frie kapitalbevægelser mellem de forskellige EF-lande. I begrundelsen hedder det, at det nye direktiv »med tiden vil blive suppleret med et særskilt direktiv, baseret på EØF-traktatens artikel 67, med henblik på at liberalisere de kapitalbevægelser, der knytter sig til transaktioner af den art, der er omhandlet i det foreliggende direktivforslag«. Men man må minde om, at flere medlemsstater, også for helt

nylig, har fået tilladelse til at opretholde foranstaltninger, der begrænser investeringerne eller kapitalbevægelserne i en periode på to til tre år med mulighed for forlængelse.

Udvalget insisterer endnu en gang på, at ophævelsen af valutakontrollen i EF bør gøres til et prioriteret mål.

3.2.2. Et af hovedproblemerne er, at der i visse lande opereres med kvantitative kreditbegrænsninger. En logisk følge af direktivforslaget burde være en ophævelse af disse restriktioner og indførelsen overalt i Fællesskabet af et reguleringssystem baseret på markedets selvregulerende kræfter (regulering via renten). Afdelingen kan kun ønske, at en sådan liberalisering, der ville virke begunstigende på etableringen af et samlet kapitalmarked i EF og på markedskræfternes frie spil, blev gennemført inden for samme tidsfrist som selve direktivet.

3.2.3. Direktivforslaget indeholder upræcise formuleringer, som f.eks. »lovbestemmelser, der er begrundet i hensynet til samfundsmæssige interesser« (artikel 10). Disse fundamentale punkter bør afklares, således at der anlægges færrest mulige sager ved EF-Domstolen, som ikke normalt kan være den instans, der skal fastsætte grænserne for direktivets anvendelse.

3.3. I praksis og uanset den liberalisering af kapitalbevægelserne, som der slås til lyd for i direktivforslaget, bør der på visse områder sideløbende med gennemførelsen af direktivforslaget ske en minimumskoordinering af lovgivningerne, som i øvrigt er omtalt i Hvidbogen.

3.3.1. Et mindstemål af koordinering bør navnlig omfatte:

- lovbestemmelser om garantier, som tilbydes låntagere og kapitalindskydere. Formålet hermed er at hindre, at et sårbart publikum (unge boligsøgende familier, små obligationsejere), giver op over for usædvanlige og komplicerede forskrifter;
- tilsynsregler og kriterier for realkreditinstitutternes betalingssevne, idet man her skal minde om, at Kommissionen allerede har beskæftiget sig meget indgående med dette spørgsmål;
- metoder til regulering og kontrol af kreditgivning i EF; hvor sådanne metoder strider mod princippet om markedskræfternes frie spil, bør de afvikles.

3.4. For at undgå forvridninger i konkurrencen mellem institutter i værtslandet og i hjemlandet mener Udvalget endvidere, at værtslandet bør udsætte anvendelsen af visse realkreditteknikker, praktiseret i en anden medlemsstat, indtil det har været i stand til at tilpasse sin lovgivning eller sine ordninger på en sådan måde, at det bliver muligt for landets egne institutter at anvende disse teknikker.

Denne tilpasningsmulighed skal dog kun være gældende, indtil den i artikel 12 angivne overgangsperiode udløber, dvs. i 1992, hvor direktivet skal finde fuld anvendelse.

Kommissionen bør årligt aflægge beretning til Rådet om, hvorledes direktivet gennemføres, og om de tilpasninger i lovgivning og administrative forskrifter, medlemsstaterne har foretaget.

3.5. Under alle omstændigheder er det af afgørende betydning, at realkreditinstitutterne hurtigst muligt bliver omfattet af princippet om fri etableringsret, som blev indført med det første direktiv.

4. Afsluttende bemærkninger

4.1. Alt i alt sætter Udvalget pris på de nyskabelser, der præger Kommissionens forsøg på at løse problemerne på realkreditområdet. Disse nye elementer har baggrund i EF-Domstolens berømte »Cassis de Dijon«-dom.

4.2. Denne dom knæsetter som bekendt princippet om, at et produkt, som markedsføres i ét EF-land og opfylder lovgivningen i dette land, også skal kunne sælges i et andet land uden restriktioner.

4.3. Kommissionens indfaldsvinkel følger Hvidbogens ambitiøse mål om fuldendelsen af det interne marked.

4.4. Udvalget kan kun bifalde denne metode, der skal gøre det muligt at realisere et borgernes EF med en bredere vifte af varer.

4.5. I betragtning af realkreditområdets specifikke karakter anser Udvalget det imidlertid for nødvendigt at henlede Kommissionens opmærksomhed på følgende:

- en forbrugeroplysning om disse produkter og deres rammebetingelser under anvendelse af alle egnede midler er påkrævet;
- de tekniske og lovgivningsmæssige problemer bør løses sideløbende med iværksættelsen af direktivet, og Udvalget er ikke i tvivl om, at Kommissionen og medlemsstaterne vil sætte alt i værk for at finde en løsning.

Udvalget ønsker endvidere at fremsætte følgende særlige bemærkninger:

5. Særlige bemærkninger

Artikel 1

5.1. Artiklen beskriver direktivets anvendelsesområde. Hertil skal bemærkes følgende:

- a) Det er vel knap så oplagt at bruge afgrænsningen fra første direktiv, der er ved at være af ældre dato og ikke umiddelbart er tilpasset situationen i dag.
- b) Selv om realkrediten primært sigter mod boligfinansiering, (i »bemærkninger til de enkelte artikler« i første del af direktivforslaget tales om realkreditlån »med henblik på opførelse eller erhvervelse af fast ejendom«), kan man forestille sig, at den nye tekst også finder anvendelse på pantesikrede transaktioner uanset formål, medens ikke-pantesikrede boliglån derimod ikke vil være omfattet.
- c) Det synes at være et åbent spørgsmål, om denne tekst også omfatter virksomheder, der ikke kun beskæftiger sig med realkreditlån, men også varetager andre aktiviteter; i »bemærkninger til de enkelte artikler«, hedder det således, at direktivet »omfatter virksomhed, der primært går ud på at yde realkreditlån«. Udvalget finder, at direktivet ligeledes bør finde anvendelse på institutter, hvis virksomhed kun for en del består i at yde lån på realkreditområdet. I modsat fald ville der være tale om vilkårlig forskelsbehandling, som ville føre til åbenlyse konkurrenceforvridninger.
- d) Endelig er det nødvendigt også at inddrage virksomheder, hvis refinansiering foregår via salg af pantesikrede fordringer eller udstedelse af andre værdipapirer.

5.1.2. Udvalget ser gerne, at der tages hensyn til bemærkningerne under litra b) og c) i forbindelse med en afklaring af denne artikels formulering.

Artikel 4

5.2. Forudsat der indføres en overgangsperiode, mener Udvalget, at denne artikel bør suppleres med en bestemmelse, der forpligter værtslandene til at ophæve bestemmelser, der kan genere indførslen af teknikker praktiseret af kreditinstitutter i andre EF-lande. Men for at gøre det muligt for enhver at vurdere de reelle virkninger af en sådan bestemmelse samt de mulige begrænsninger, der måtte hvile på dens praktiske anvendelse som følge af interne offentligretlige forskrifter, vil det være hensigtsmæssigt at opregne de teknikker, der er godkendt i de enkelte medlemsstater, i et bilag til direktivet: udfærdigelsen af et sådant dokument vil kunne lattes meget af det analysearbejde, der er udført af de berørte erhvervskredse, og kunne være til stor nytte ved at sætte værtslandet i stand til at give tilladelse til anvendelsen af andre teknikker, praktiseret i de øvrige medlemsstater.

Artikel 5, stk. 2

5.3. Denne tekst fastslår, at pantesikrede obligationer kan underlægges de regler, der gælder i værtslandet, hvortil harmoniseringen på dette område er gennemført. En sådan

løsning forekommer fornuftig helt igennem. Man kan dog forestille sig, at fristelsen til at ophæve en bestemmelse af midlertidig karakter, vil være stor, såfremt der ikke hurtigt nås frem til en fuldstændig harmonisering. Imidlertid varierer garantiene for realkreditobligationer meget fra land til land (især hvad angår kvaliteten af de behæftede pantefordringer), og en situation på pengemarkederne med en række forskelligartede værdipapirer, der stiller helt forskellige former for sikkerhed, vil være meget farlig for opsparingen, da obligationsindehaverne jo ofte er mennesker med beskedne midler, som bør have særlig beskyttelse.

I visse lande findes der desuden ikke i øjeblikket nogen lovgivning om udstedelsen af realkreditobligationer.

5.3.1. For at afklare situationen og under alle omstændigheder sikre en bedre beskyttelse af opsparingen bør der i direktivet eller i et ledsagende direktiv fastsættes mindstebetingelser, som realkreditobligationer udstedt under sådanne omstændigheder skal opfylde.

5.3.2. Hertil kommer spørgsmålet, hvordan situationen stiller sig med hensyn til andre refinansieringsinstrumenter (ordinære obligationer eller alle andre former for værdipapirer med pantefordringer).

Artikel 6

5.4. Denne artikel bemyndiger værtslandet til at kræve, at lånoptagelse og långivning skal ske i vedkommende lands valuta, hvilket sandsynligvis vil begrænse de forstyrrelser, der kan opstå, når uvante finansieringsformer kommer til landet.

5.4.1. Det fastslås desuden, at kreditinstituttet altid kan benytte ECU som alternativ. Man kan kun bifalde en sådan bestemmelse, der burde resultere i en øget anvendelse af ECU i forbindelse med privatpersoners transaktioner.

5.4.2. Låntagerne bør gøres opmærksomme på de risici og fordele, der kan være forbundet med kontrakter i ECU eller i en anden valuta end den nationale.

5.4.3. Det er i alle tilfælde ønskeligt, at der i långivningsinstitutterne er balance mellem indlån og udlån.

Artikel 7

5.5. Selv om man nødvendigvis må bifalde princippet om ikke at forskelsbehandle på grundlag af nationalitet, må man ikke være blind for de praktiske vanskeligheder, som vil være forbundet med anvendelsen af denne bestemmelse på teknikker, der er ukendte i værtslandet (jf. f.eks. særlige lån til nedsat rente, ydet af dertil oprettede kreditinstitutter eller

gennem visse offentligretlige institutioner). Overgangsperioden må imidlertid anvendes til en løsning af disse problemer.

5.5.1. Lignende problemer kan opstå i forbindelse med diverse statsstøttede boligopsparingsordninger, især for vandrende arbejdstagere.

Artikel 10

5.6. Man kan kun tilslutte sig princippet om udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne i de berørte lande, men virkningerne af den fremgangsmåde for tilsyn og sanktioner, der skal anvendes, hvis lovgivningen ikke respekteres, vil nok være tvivlsomme, hvor der er tale om alvorlige uregelmæssigheder, der forstyrrer værtslandets retsorden.

Artikel 11

5.7. I denne bestemmelse fastsættes det, at hjemlandet, for en periode på op til fem år efter meddelelsen af direktivet,

kan træffe bestemmelse om at begrænse omfanget af et kreditinstituts aktiviteter til 25 % af det pågældende kreditinstituts samlede realkreditudlån. For at undgå problemer i forbindelse med direktivets anvendelse vil det være mest hensigtsmæssigt at bruge forrige års udlånsmasse som reference.

5.7.1. Tilsvarende burde der gives mulighed for, at værtslandet kunne begrænse aktiviteterens omfang i overgangsperioden. Man kan således næppe forestille sig, at et lille land uden videre ville acceptere et relativt omfattende aktivitetsomfang hos et større kreditinstitut fra et andet land.

Artikel 12

5.8. Datoen for direktivets ikrafttræden står åben. Den bør fastsættes således, at der levnes medlemsstaternes tilstrækkelig tid (f.eks. fem år) til at tilpasse deres lovgivning til direktivet. Hvis der fastsættes en overgangsordning, som den der foreslås i pkt. 3.4. ovenfor, kan ikrafttrædelsestidspunktet for direktivet fastsættes til ét år efter dets offentliggørelse.

Bruxelles, den 27. november 1985.

Gerd MUHR

Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg om »Gennemførelse af det interne marked« — Hvidbog fra Kommissionen til Det europæiske Råd

(85/C 344/09)

Kommissionen besluttede den 28. juni 1985 i medfør af EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om »Gennemførelse af det interne marked« — Hvidbog fra Kommissionen til Det europæiske Råd (Milano, den 28.—29. juni 1985).

Underudvalget »Det interne marked«, som fik pålagt at forberede Udvalgets arbejde i denne sag, vedtog sin udtalelse på mødet den 6. november 1985, efter mundtlig beretning fra ordføreren, William Poeton. Medordfører var Jean Rouzier.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling den 27. og 28. november 1985 (mødet den 27. november 1985) med 90 stemmer for og 14 stemmer imod, mens 17 stemte hverken for eller imod, følgende udtalelse: (afstemning ved navneangivelse).

1. Indledning

1.1. Det økonomiske og sociale Udvalg ser med velvilje på Kommissionens initiativ i retning af at konsolidere det

interne marked, og selv om Udvalget beklager, at det sociale område ikke er medtaget, støtter det den ambitiøse målsætning om et fuldstændigt internt enhedsmarked inden 1992. I og med at Udvalget udtrykker sin fulde støtte hertil,

opfordrer det medlemsstaterne til at opfylde deres tilsagn af 29./30. marts 1985 om at gennemføre et forenet marked inden 1992.

1.2. Udførelsen af denne opgave betegner ikke blot et beslutsomt skridt henimod enhed i Det europæiske Fællesskab, men er en væsentlig forudsætning for at sikre økonomisk vækst, beskæftigelse og øget handelssamkvem i verden i fremtiden. Europa står i en vanskelig valgsituation: Fællesskabet kan enten vælge muligheden for at forene markedet som en integreret økonomisk enhed, eller det kan fortsætte som hidtil med, at de tolv forskellige medlemsstater følger hver deres kurs. Hvis vi vælger den sidste mulighed, må vi acceptere økonomisk svaghed især i forhold til De forenede Stater og Japan. Det europæiske Fællesskabs politiske styrke på verdensplan må også tages i betragtning. Men fremfor alt andet må vi vælge den kurs, som bedst er i stand til at skabe fornyet velstand og øgede beskæftigelsesmuligheder på lang sigt for alle vore borgere. Hvis vi ikke formår at gennemføre og integrere det interne marked, vil det ikke lykkes for os at skabe et mere velstående Europa, og resultatet vil blive lavere økonomisk vækst, større arbejdsløshed og ringere levestandard.

1.3. Oprettelsen af et samlet, internt marked er et af de fundamentale mål i Rom-traktaten, i hvis artikel 2 det således hedder:

»Fællesskabet har til opgave gennem oprettelsen af et fælles marked og gennem gradvis tilnærmelse af medlemsstaternes økonomiske politik at fremme en harmonisk udvikling af den økonomiske virksomhed i Fællesskabet som helhed, en varig og afbalanceret ekspansion, en øget stabilitet, en hurtigere højnelse af levestandarden og snævrere forbindelser mellem de stater, som det forener«.

1.4. Det økonomiske og sociale Udvalg har gentagne gange bekræftet sin støtte til denne målsætning, bl.a. i sin udtalelse om udsigterne for 1980'erne⁽¹⁾. Udvalget bekræfter hermed endnu en gang sin støtte og giver udtryk for det synspunkt, at styrkelsen af europæisk integration er mere bydende nødvendig end nogensinde før, og at tiden er inde til at gå fra hensigtsreklæringer til handling: Bestræbelserne på at afskaffe grænsekontrol af og mindske de administrative hindringer for den interne EF-handel samt sikre fremskridt med harmonisering og standardisering må fortsættes og øges.

1.5. Udvalget mener, at afskaffelsen af alle unødvendige interne procedurer vil markere et yderst tiltrængt skridt fremad ud fra et politisk synspunkt og øge Fællesskabets troværdighed i borgernes øjne.

2. Generelle bemærkninger — betingelserne for succes

2.1. Beslutningstagning

2.1.1. Visse henstillinger i hvidbogen om gennemførelse af det interne marked inden 1992 kan forekomme ambitiøse i betragtning af de mange komplicerede problemer, som fjernelsen af fysiske, tekniske og afgiftsmæssige hindringer rejser. Derfor må de nødvendige beslutninger tages med en urokkelig politisk vilje til at sætte disse igennem og overvinde forbehold og forhindringer. For at opfylde målsætningen om et fælles marked må medlemsstaterne i deres egen interesse være indstillet på at varetage deres fælles opgaver i henhold til traktaten, især på det afgiftsmæssige område.

2.1.2. Udvalget henstiller derfor til Rådet om at forbedre sin beslutningstagningskapacitet. Det opfordrer Rådet til at acceptere beslutningstagning ved kvalificeret flertal. Dette er nødvendigt for kunne overkomme den omfattende lovgivning, der er påkrævet for at gennemføre det interne marked.

2.2. Sociale aspekter

2.2.1. Kommissionens hvidbog omhandler, i tre dele, fjernelsen af henholdsvis fysiske, tekniske og afgiftsmæssige hindringer, men den fremlægger ingen konkrete ideer — med en tidsplan — ti et arbejdsprogram om udviklingen og iværksættelsen af et europæisk fællesskab på det sociale område. Hvidbogen burde suppleres med endnu en hvidbog, der behandler det sociale område i bredeste forstand.

2.2.2. Dette forudsætter, at en sådan hvidbog udfærdiges på en lige så overskuelig måde som den foreliggende hvidbog. Det er ligeledes påkrævet, at der fastlægges en specificeret tidsplan for iværksættelsen af de nødvendige foranstaltninger på dette område. Et internt europæisk marked kan ikke etableres uden en fremadskuende europæisk politik for økonomisk vækst og beskæftigelse.

2.2.3. Udvalget er derfor af den opfattelse, at en sådan politik er tvingende nødvendig, idet skabelsen af et internt marked i den foreslåede form vil indvirke på:

- udviklingen i købekraften og forbrugerpriserne;
- arbejdsvilkårene og situationen på arbejdsmarkedet;
- standarder inden for arbejdsmarkedslovgivningen;
- strukturen i adskillige økonomiske og erhvervsmæssige sektorer;
- udsigterne for beskæftigelsen.

2.2.4. Der må derfor vedtages foranstaltninger, der sikrer, at etableringen af det interne marked og de omstruktureringer, dette medfører, fremmer økonomisk genrejsning og mindsker arbejdsløsheden snarere end hovedsagelig fører til lukning af virksomheder og nedlæggelse af arbejdspladser.

⁽¹⁾ Udtalelse om »Perspektiverne for Fællesskabets politik i 1980'erne« vedtaget den 27. og 28. oktober 1981 (EFT nr. C 343 af 31. 12. 1981, s. 29).

2.2.5. Endelig bemærker Udvalget, at det program, der fremlægges i hvidbogen, ikke skal anses for at være af rent handelsmæssig interesse. Adskillige foranstaltninger som f.eks. fjernelsen af grænsekontrol og anerkendelsen af eksamensbeviser, kvalifikationer for erhvervsfaglig uddannelse og andre duelighedsbeviser, som Udvalget håber vil blive altomfattende og inkludere så forskellige sektorer som søfart og luftfart, vil have en direkte positiv virkning for mange borgere i Fællesskabet og er derved af betydning for samfundet som helhed. De udgør et væsentligt fremskridt henimod et »Borgernes Europa«.

2.3. Økonomisk konvergens og regional udvikling

2.3.1. Samtidig med gennemførelsen af det interne marked må der ske en indsnævring af kløften mellem de velstående og mindre velstående økonomier i Fællesskabet. I kølvandet på en åbning af markedet følger derfor en klar forpligtelse til at iværksætte strukturpolitikker (f.eks. regionalpolitik), idet nogle medlemsstater ellers ikke vil være i stand til at acceptere, endsize tolerere, en så høj grad af liberalisering. Dette er forudsætningen for, at Det europæiske økonomiske Fællesskab ikke blot bliver et integreret marked, men også et tilstrækkeligt homogent marked. Rådet må i sine beslutninger ikke undervurdere betydningen af denne forudsætning.

2.4. Forbrugerinteresser

2.4.1. Ud over at håndhæve konkurrencepolitikken effektivt er sideløbende initiativer vedrørende forbrugeroplysning, -beskyttelse og -uddannelse en vigtig bestanddel i bestræbelserne på at få det interne marked til at fungere på rette måde. I denne forbindelse bemærker Udvalget, at Kommissionen for nylig har forelagt Rådet en meddelelse med titlen »Fremstød på forbrugerpolitikens område« (KOM(85) 314 endel.), som Udvalget ikke finder det passende at tage stilling til ved denne lejlighed.

3. Særlige bemærkninger — Hvidbogen

3.1. Kontrol med varer (Hvidbogen, 1. del, II)

3.1.1. Indførelsen af et enhedsdokument, der skal erstatte op til 70 forskellige formularer, som for øjeblikket er i brug i samhandelen inden for Fællesskabet, er et fremragende eksempel på, hvordan bureaukrati kan formindskes. Fortsat arbejde med dette dokument kunne forenkle det yderligere. Endvidere bør man fremskynde det arbejde, der er gjort under projektet om Samordnet Udvikling af Administrative Procedurer på Edb (CD), for så vidt som dette arbejde kan være medvirkende til at lette samhandelen.

3.1.2. For at fremme etableringen af et virkeligt fælles marked for EF-borgerne bør Rådet acceptere en tidsplan for trinvis stigninger i rejsendes tilladte indførsel af varer, der er belagt med omsætningsafgifter og punktafgifter, så grænsekontrol ikke længere vil være nødvendig i 1992.

3.2. Kontrol af enkeltpersoner (Hvidbogen, 1. del III)

3.2.1. Udvalget er helt enig i, at kontrollen ved de indre grænser bør fjernes inden 1992. Behovet for at bekæmpe kriminalitet og narkotikahandel må ikke benyttes som et påskud for at opretholde systematisk kontrol ved de indre grænser, men bør løses gennem et tættere samarbejde mellem nationale myndigheder. Kontrol med kriminalitet og terrorisme bør, medmindre særlige omstændigheder gør det umuligt, finde sted på samordnet måde ved Fællesskabets ydre grænser. Passende foranstaltninger bør også træffes for at sætte en stopper for ulovlig immigration. Ved de indre grænser bør kun foretages stikprøvekontrol, og den bør reduceres til et minimum; størstedelen af kontrollen bør finde sted internt i medlemsstaterne og ikke ved grænserne. Ensartede straffeforanstaltninger i alle medlemsstater er af væsentlig betydning.

3.3. Tekniske hindringer (Hvidbogen, 2. del, I)

3.3.1. Udvalget bekræfter det presserende behov for, at den forskelsbehandling, der finder sted inden for Fællesskabets marked på grund af uensartede sundheds- og sikkerhedskrav og andre tekniske specifikationer, bringes til ophør. Ikke-toldmæssige handelshindringer er en af hovedårsagerne til EF's utilstrækkelige konkurrenceevne. Kommissionens nye måde at harmonisere tekniske standarder på (hvor kun de væsentligste målsætninger på sikkerhedsområdet eller andre områder fastsættes i direktiver) hilses velkommen. Udvalget henstiller imidlertid til Kommissionen, at den forud for fastlæggelsen af disse målsætninger rådfører sig med repræsentanter for de berørte parter, dvs. regeringer, arbejdsgivere, arbejdstagere, og forbrugere, med henblik på at give dem lejlighed til at stille forslag, således at deres interesser virkelig tilgodeses i dens direktivforslag.

3.3.2. Hvad angår den nye måde, hvorpå tekniske standarder vil blive udfærdiget, bifalder Udvalget Kommissionens erklæring om (pkt. 72 i hvidbogen), at alle berørte parter synspunkter vil blive taget i betragtning, og at der er blevet sørget for, at forbrugerrepræsentanter deltager i arbejdet i CEN/CENELEC. Udvalget anmoder Kommissionen om at drage omsorg for, at de hertil nødvendige foranstaltninger bliver truffet.

3.3.3. Udvalget opfordrer Kommissionen til at benytte alle de beføjelser, der er hjemlet i traktaten, i særdeleshed artikel 30—36, til at styrke princippet om gensidig anerkendelse af afprøvninger og certificering.

3.4. Fri bevægelighed for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende (Hvidbogen, 2. del, III)

3.4.1. Mangelen på samordning af migrationspolitikken og medlemsstaternes ret til frit at indgå immigrationsaftaler med tredjelande har udgjort en væsentlig hindring for en

effektiv håndhævelse af retten til fri bevægelighed og har ført til, at princippet om EF-borgernes fortrinsstilling inden for Fællesskabet ikke er blevet anvendt.

3.4.2. Hvad angår selvstændige erhvervsdrivendes etableringsret og frihed til at udøve deres erhverv, er Udvalget af den opfattelse, at der må fastsættes specifikke bestemmelser for adgangen til og retten til at udøve hvert enkelt liberalt erhverv, samtidig med at man sikrer den gensidige anerkendelse af afgangsbeviser fra universiteter (på hvilket område det i øjeblikket er ved at behandle Kommissionens forslag).

3.5. *Industrielt samarbejde* (Hvidbogen, 2. del, VI)

3.5.1. Hvad angår skabelsen af nye arbejdspladser, er det de mindre virksomheder, som vokser i antal, og som skaber mange af fremtidens job. De interne handelshindringer i Europa udgør en tung byrde for alle virksomheder — især de mindre — og for udviklingen af nye teknologier. Et fælles internt marked ville mindske de administrative omkostninger, øge mulighederne for stordrift og begrænse støtteordningerne. Kun på den måde er Fællesskabets økonomi i stand til at ekspandere og fungere på fuldt kontinentalt plan. Der må især gøres en indsats for at sikre en effektiv samordning af nationale støtteordninger til forskning og udvikling, og Fællesskabet må sikres en øget rolle i tildelingen af støtte til højteknologivirksomheder i stadiet, før de går ind på markedet på normale konkurrencevilkår.

3.5.2. En EF-industripolitik, der fremmer fornyelse, styrker Vesteuropas konkurrencemæssige stilling og sikrer dets befolkningers interesser, må videreudvikles.

3.5.3. For at nå disse mål er det væsentligt at styrke dialogen mellem Kommissionen, regeringerne, arbejdsgiverne og fagforeningerne.

3.5.4. Rådets godkendelse af de »Europæiske Firma-grupper« har tilvejebragt et kompleks af retsfor skrifter, på grundlag af hvilket der kan opbygges grupper af virksomheder, der vil være i stand til at bidrage til etableringen af et ekspanderende fælles marked. Der er behov for en yderligere indsats for at forbedre klimaet for investeringer og risikotagning ved at formindske lovgivningsbyrden på virksomhederne og forenkle administrative procedurer.

3.5.5. Rådets vedtagelse af statuten for europæiske aktieselskaber ville lette omstruktureringen af erhvervsvirksomheder på tværs af grænserne. Dette ville ligeledes have en positiv indvirkning på harmoniseringen og standardiseringen af normer. Det ville mindske eller fjerne de tekniske hindringer for industrivarernes frie bevægelighed. Det ville også forbedre den europæiske industris konkurrenceevne over for tredjelande.

3.5.6. Ud over at forenkle forholdene i virksomhederne og udvide kredsen af aktiebesiddere (pkt. 139) er det vigtigt, at de foranstaltninger, der træffes for at konsolidere det

interne marked, følges op på det praktiske plan, ved at man gør brug af de muligheder, som for øjeblikket ikke udnyttes (f.eks. i forsvarsmaterielindustrien).

3.5.7. Udvalget støtter endvidere kraftigt Kommissionens tilkendegivelse af behovet for udviklingen af en EF-politik vedrørende »intellektuel ejendomsret«.

3.6. *Anvendelse af fællesskabsretten — overtrædelser* (Hvidbogen, 2. del, VII)

3.6.1. Udvalget opfordrer Kommissionen til intensivt at fortsætte sine systematiske bestræbelser på at håndhæve de frie varebevægelser i medfør af artikel 30—36.

3.6.2. Kommissionen bør overveje, om der kan ydes yderligere bistand til handelsvirksomhederne ved at undersøge problemerne med fortolkningen af eksisterende lovbestemmelser og ved at fremkomme med henstillinger vedrørende en ensartet fortolkning af disse i hver enkelt medlemsstat.

3.7. *Konkurrencepolitik og statsstøtte* (Hvidbogen, 2. del, VII)

3.7.1. Udvalget bifalder kraftigt Kommissionens erklæring om, at en effektiv konkurrencepolitik er af afgørende betydning for bevarelsen og styrkelsen af det interne marked. Utilbørlig markedskoncentration og illoyal konkurrence gennem restriktiv handelspraksis må underkastes ihærdig kontrol i medfør af artikel 85/86.

3.7.2. Udvalget lægger særlig vægt på, at der introduceres lovgivning, der sikrer EF-kontrol med sammenslutning af virksomheder. Det er af den opfattelse, at Kommissionens forslag af december 1981, der blev støttet i Udvalgets udtalelse af 30. juni 1982, burde figurere i bilaget til hvidbogen blandt de beslutninger, som Rådet bør tage.

3.7.3. Udvalget udtrykker sin anerkendelse af Kommissionens bestræbelser på at styrke europæiske virksomheders effektivitet og konkurrenceevne ved at håndhæve en streng politik med hensyn til statsstøtte. En effektiv politik på dette område vil gøre det muligt at lede ressourcer over i de industrier og servicefag, som vil være konkurrencedygtige og skabe arbejdspladser i fremtiden.

3.8. *Fjernelse af afgiftsmæssige hindringer* (Hvidbogen, 3. del)

3.8.1. Udvalget bifalder Kommissionens faste ønske om definitivt at få ophævet kontrollen ved de indre grænser gennem en mindskelse af de mest grelle forskelle i den indirekte beskatning. Fjernelsen af de interne handelshindringer kræver ikke en fuldstændig tilnærmelse af merværdiafgifter og punktafgifter. Forskellene må dog ikke være

så store, at de fører til en ændring i indkøbsvanerne, til en forskydning i samhandelen og dermed til konkurrenceforvridninger mellem medlemsstaterne.

3.8.2. I praksis vil tilnærmelsen af afgiftssatserne til den satsskala, som skal være gældende i fremtiden, kræve en flerårig indkøringsperiode. For at forhindre en yderligere spredning i satserne i den nærmeste fremtid må satserne »fastfryses« snarest muligt, således at medlemsstaterne forpligter sig til at forhindre yderligere afvigelser fra den fælles skala. Endvidere er det bydende nødvendigt, at der snarest træffes afgørelser om merværdiafgiftsstrukturen. Bl.a. bør afgiftsfritagelser gøres ensartede, ligesom det bør fastsættes, hvilke tjenesteydelser der skal pålægges en særlig afgiftssats. Uanset hvilke politiske beslutninger der træffes, bør man uden yderligere ophold indlede forarbejdet til indførelse af en moms-clearingordning.

3.8.3. Indtil det tidspunkt, hvor de afgiftsmæssige hindringer er blevet fjernet, bør der træffes foranstaltninger til at formindske eller fjerne den administrative byrde, der er en følge af forskellene i den måde, hvorpå de enkelte medlemsstater påligner og opkræver merværdiafgifter. Således ville der kunne opnås betydelige fordele ved at lade henstandsordningen for momsbetaling (PAS) få gyldighed overalt i Fællesskabet. Udvalget bemærker, at Rådet ikke har vedtaget forslaget til det 14. momsdirektiv og opfordrer til, at dette sker så snart som muligt.

3.8.4. Et eksempel på vanskelighederne på det afgiftsmæssige område er harmoniseringen af strukturen for punktafgifter på cigaretter. Her er Udvalget fortsat af den opfattelse, at en beskatning efter værdi øger omkostningsforskellene som følge af »multiplikatorvirkningen«. Både beskatningen efter værdi og den specifikke del af beskatningen måtte nødvendigvis være af stort set samme størrelse, såfremt grænsekontrollen blev fjernet. I de fleste medlemsstater ville dette medføre store forandringer i forhold til de nugældende afgiftssatser. Medlemsstaterne ville bevare deres frihed til at fastsætte deres egne satser, men kun inden for visse grænser, der ikke medfører forvridninger i grænsehandelen.

3.8.5. De merværdi- og punktafgiftssatser, der gælder for alkoholholdige drikkevarer i de forskellige medlemsstater, må tilnærmes, ikke blot for at bringe grænsekontrollen til ophør, men også for at etablere en rimelig balance i

beskatningen af alle alkoholholdige drikkevarer og derved fjerne forvridninger i samhandelen mellem landene og i forbrugsvalget. Ydermere må der introduceres bestemmelser, der fastfryser merværdi- og punktafgiftssatserne for at forhindre en yderligere spredning i satserne.

4. Tidsplan

4.1. Udvalget er enig med Kommissionen i, at en tidsplan er nødvendig, og at 1992 bør være den endelige frist.

4.2. For at denne tidsplan skal blive fulgt, understreger Udvalget nødvendigheden af, at Rådet smiddiggør sin beslutningsproces med alle til rådighed stående midler, bl.a. ved at man anvender et »glidende« program, således som det nuværende og de kommende formandskaber (Luxembourg, Nederlandene, Det forenede Kongerige) er enedes om, og ved at man udnytter den procedure, der er hjemlet i traktatens artikel 155 ⁽¹⁾.

4.3. For at forbedre mulighederne for fremskridt på de områder, hvor der hersker størst uenighed, nemlig tilnærmelsen af den indirekte beskatning, må det om nødvendigt tillades medlemsstaterne af fravige tidsplanen under forudsætning af, at dette ikke medfører systematisk grænsekontrol.

5. Oplysning til offentligheden

Såfremt det skal lykkes for Det europæiske Fællesskab at nå de erklærede mål med bred opbakning fra EF's borgere, er det Udvalgets opfattelse, at en informations- og oplysningskampagne straks må sættes i gang. Så mange aktuelle oplysninger som muligt må indhentes med henblik på at bringe de negative virkninger af indre barrierer og de fordele, som hvidbogens forslag vil indebære, til offentlighedens kendskab. En kampagne af denne art forudsætter en samordnet indsats fra alle involverede parter, især EF-institutionerne, medlemsstaternes regeringer og de forskellige interessegrupper.

⁽¹⁾ »For at sikre Fællesmarkedets funktion og udvikling skal Kommissionen: . . . udøve de beføjelser, som Rådet tildeler den med henblik på gennemførelse af de af dette udfærdigede forskrifter«.

Bruxelles, den 27. november 1985.

Gerd MUHR
Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg

BILAG

til Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse

*BILAG 1***Afstemning***Resultatet af afstemningen om udtalelsen som helhed*

Følgende tilstedeværende eller repræsenterede medlemmer stemte for udtalelsen:

Amato, Arena, Bagliano, Beretta, Binnenbruck, Bleser, Bonety, Bredima, Briganti, Burnel, Campbell, Carroll, Cavazzuti, Ceyrac, Curlis, De Grave, Della Croce, Delourme, Dore, Dracos, Drago, Drilleaud, d'Elia, Elkan, Emo Capodilista, Engelen-Kefer, Ety, Flum, Fortuyn, Fuller, Geuenich, Glesener, Goris, Van Greunsven, Hannon, Heuser, Hilken, Houthuys, Hovgaard Jakobsen, Jaschick, Kelly, Kenna, Kirschen, Law, Lojewski, Löw, Marvier, Masprone, Masucci, Meraviglia, Monier, Mourgues, Muller, Nierhaus, Noordwal, Paggi, Pearson, Pelletier, Plank, Poeton, Pronk, Querleux, Rainero, van Rens, Romoli, Roseingrave, Rouzier, Saiu, Schnieders, Schoepges, Schwarz, Sir George Sharp, Soulat, Spijkers, Stahlmann, Staratzke, Storie-Pugh, Strauss, Strobel, Swift, Tamlin, van den Broucke, van der Mensbrugghe, van Melckenbeke, Vercellino, Wagner, Weber, Wick, Zinkin, Zoli.

Følgende tilstedeværende eller repræsenterede medlemmer stemte mod udtalelsen:

Bazianas, Chalioris, Dassis, Dassoulas, Dunet, Hadjivassiliou, Kamizolas, Murphy, B. Nielsen, P. Nielsen, Raftopoulos, Spachos, Tixier, Vassilaras.

Følgende medlemmer stemte hverken for eller imod:

Boddy, De Bievre, De Bruyn, Gredal, Hammond, Hemmer, Jarvis, Jenkins, Maddocks, Margot, Milne, Mols Sørensen, M. Nielsen, de Normann, Regaldo, A. Smith, de Wit.

*BILAG 2***Forkastede ændringsforslag**

Følgende ændringsforslag, som var indgivet i overensstemmelse med forretningsordenen, blev forkastet af Udvalget under debatten:

Side 1 – pkt. 1.1.

Følgende passus udgår:

»... og selv om Udvalget beklager, at det sociale område ikke er medtaget ...«

Resultat af afstemningen

16 stemte for, 79 stemte imod, 23 stemte hverken for eller imod.

Side 2 – pkt. 2.1.2.

Dette punkt udgår.

Begrundelse

Spørgsmålet om beslutningsproceduren i Rådet er af overordnet betydning for Fællesskabet og vedrører ikke kun det interne marked. ØSU kan ikke uden videre tage stilling til dette spørgsmål uden forudgående drøftelse og uden behandling af problemet i alle dets aspekter.

Resultatet af afstemningen

28 stemte for, 84 stemte imod, 4 stemte hverken for eller imod.

Side 4 – pkt. 2.3.1. – andet punktum

»idet nogle . . . liberalisering« udgår. Derefter ændres til følgende:

»Dette er en af de målsætninger, som skal sikre, at Det europæiske økonomiske Fællesskab ikke blot bliver et integreret marked, men . . . betydningen af denne målsætning.«

Begrundelse

Det kan ikke gøres til en forudsætning for integrering af markedet, at dette er homogent; homogenitet kan være en målsætning og et resultat, men ikke en forudsætning.

Resultatet af afstemningen

21 stemte for, 74 stemte imod, 11 stemte hverken for eller imod.

Pkt. 3.4.2.

Erstattes med følgende:

»Hvad angår selvstændige erhvervsdrivendes etableringsret og frihed til at udøve deres erhverv, er Udvalget af den opfattelse, at der må fastsættes generelle bestemmelser for adgangen til samtlige liberale erhverv, samtidig med at man sikrer den gensidige anerkendelse af afgangsbeviser fra universiteter i tråd med de kommissionsforslag, som Udvalget for øjeblikket er ved at behandle.«

Resultatet af afstemningen

30 stemte for, 71 stemte imod, 13 stemte hverken for eller imod.

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 75/716/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om svovlindholdet i visse flydende brændselsstoffer ⁽¹⁾

(85/C 344/10)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 12. august 1985, under henvisning til EØF-traktatens artikel 100, at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte forslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for industri, handel håndværk og tjenesteydelser. Udvalget udpegede Paul Flum til hovedordfører.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling (mødet den 27. november 1985) med flertal, idet 3 stemte imod, mens 7 stemte hverken for eller imod, følgende udtalelse:

I. Indledning

1. I direktiv 75/116/EØF tillades i øjeblikket et maksimumsindhold for den i direktivets bilag 1 nærmere specifi-

cerede gasolie brugt som brændselsolie eller dieselolie (opdelt i kategori A og B) på 0,5 vægtprocent, hhv. 0,3 vægtprocent svovl, idet det overlades til de enkelte medlemsstater at foreskrive et maksimal svovlindhold på 0,5 eller 0,3 vægtprocent.

⁽¹⁾ EFT nr. C 205 af 14. 8. 1985, s. 3.

Gennemsnitsværdien for svovlindholdet har i EF gradvist nærmet sig den i direktivet fastsatte nedre grænseværdi på 0,3 vægtprocent.

2. Ifølge Kommissionens direktivforslag skal der indføres et generelt maksimumssvovlindhold på 0,3 vægtprocent, således at kategori A og B falder bort, da svovlindholdet i de fleste medlemslande allerede har nærmet sig den foreslåede værdi, og da den grænseoverskridende handel med olieprodukter ikke bør bebyrdes med unødvendige og forældede kvalitetskrav.

3. I særligt udsatte områder kan tungtvejende miljøhensyn berettigede anvendelsen af gasolie med et svovlindhold på under 0,3 vægtprocent (dog ikke under 0,2 vægtprocent). En stats samlede territorium kan udgøre et sådant udsat område.

II. Generelle bemærkninger

1. Den stadig stigende miljøbelastning, som hænger sammen med luftforureningen, er ikke blot til skade for bestemte skovøkosystemer samt bygninger og mindesmærker (som følge af materialekorrosion), men øger også befolkningens sundhedsrisiko, særligt under dårlige vejrforhold.

Udvalget udtrykker derfor stor tilfredshed med enhver bestræbelse fra Kommissionens side på gennem egnede foranstaltninger at forbedre miljøbeskyttelsen og dermed også EF-borgernes livskvalitet.

2. Til disse foranstaltninger hører den påtænkte nedsættelse af svovlindholdet i let brændselsolie og diesellole, som Udvalget tilslutter sig.

3. Udvalget er klar over, at foranstaltninger til forbedring af miljøet godt kan tænkes at medføre økonomiske byrder for såvel producenter som forbrugere.

4. Miljøproblemer lader sig i vore dage ikke løse udelukkende gennem nationale foranstaltninger.

Da emissionerne foregår på tværs af landegrænserne, er det påkrævet med solidarisk indsats og samarbejde, ikke blot inden for EF, men også med EFTA-landene og de øvrige nabolande.

Det er Udvalgets opfattelse, at miljøbeskyttelsen kun kan blive effektiv og økonomisk acceptabel, hvis der sker en international harmonisering af alle de forskellige former for miljøkrav. I modsat fald må man regne med, at virksomheder i visse tilfælde vil forlægge deres aktiviteter til lande, hvor miljølovgivningen er mindre skrap.

Udvalget anmoder Kommissionen om at videreføre og styrke sine bestræbelser i denne retning.

5. Miljøbeskyttelse sikrer efter Udvalgets opfattelse ikke kun befolkningens sundhed, men også arbejdspladser. Den må imidlertid ikke skabe nye handelshindringer landene imellem. Kun gennem ensartede forskrifter og lovbestemmelser og konsekvent håndhævelse af disse kan der efter Udvalgets mening tilvejebringes lige muligheder og lige byrder for industrien i de enkelte lande.

Udvalget anmoder Kommissionen om at være særligt opmærksom på netop dette aspekt i sin fremtidige miljøpolitik.

6. Udvalget udtrykker stor tilfredshed med dette direktiv, i henhold til hvilket det tilladte maksimumsindhold af svovl i gasolie, der bringes i handelen i EF, fra 1. juli 1987 skal nedsættes til 0,3 vægtprocent, samtidig med at medlemsstaterne hjemles mulighed for — under henvisning til særligt alvorlige miljøproblemer — at foreskrive anvendelsen af gasolier med et endnu lavere svovlindhold end 0,3 vægtprocent, dog ikke under 0,2 vægtprocent.

Kommissionen anmodes om at aflægge rapport om gennemførelsen af dette direktiv inden den 1. juli 1989.

Af denne rapport skal det bl.a. fremgå, i hvilket omfang nedsættelsen af svovlindholdet har ført til en mærkbar mindskelse af miljøbelastningen, eller om det er påkrævet at nedsætte svovlindholdet yderligere.

Bruxelles, den 27. november 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om

- forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2950/83 om gennemførelse af afgørelse 83/516/EØF om Den europæiske Socialfonds opgaver i anledning af Spaniens og Portugals tiltrædelse af Fællesskaberne

og

- forslag til Rådets afgørelse om ændring af afgørelse 83/516/EØF om Den europæiske Socialfonds opgaver i anledning af Spaniens og Portugals tiltrædelse af Fællesskaberne

(85/C 344/11)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 13. november 1985 i henhold til bestemmelserne i artikel 198 i traktaten om oprettelse af De europæiske Fællesskaber at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om de ovennævnte forslag.

Udvalget pålagde Danilo Beretta at udføre det forberedende arbejde som hovedordfører.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling den 27. november 1985 med 62 stemmer for og 7 stemmer hverken for eller imod følgende udtalelse:

1. Kommissionens forslag om ændring af ovennævnte forordning og afgørelse skal sikre, at de nye medlemsstater kan nyde godt af de eksisterende EF-ordninger på lige fod med de nuværende medlemsstater.

2. Forslaget om ændring af artikel 3 i Socialfondsforordningen består i at inddrage det samlede portugisiske territorium og de spanske regioner Andalusien, De kanariske Øer, Castilla-Leon, Castilla-La-Mancha, Estremadura, Galicia, Murcia samt ciudades de Ceute y Melilla blandt de regioner, som allerede nyder godt af den forhøjede sats og det tilskud, som på nuværende tidspunkt er på 40 % af EF's bevillinger.

2.1. Forslaget om ændring af Socialfondens opgaver vedrører artikel 7, stk. 3, i Rådets tidligere afgørelse og indebærer en forhøjelse af kvoten til regioner med ubetinget prioritet fra 40 % til 42,5 % for 1986; til 43,5 % for 1987 og til 44,5 % for 1988. De resterende bevillinger vil blive afsat til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger i de øvrige områder med høj og vedvarende ledighed og/eller med behov for industrielle og sektorielle omstrukturingsformål.

3. Udvalget er fuldt ud klar over behov og rettigheder, som de nye medlemsstater har, og mener, at de forpligtelser, som er indgået med de respektive »tiltrædelsesakter« bør opfyldes. I øvrigt kan Udvalget ikke undlade at understrege, at de gentagne ændringer af Socialfonden medfører en

spredning i anvendelsen af de finansielle midler, hvilket i væsentlig grad undergraver betydningen og rækkevidden af Fondens foranstaltninger.

4. Udvalget har flere gange foreslået, at den samlede bevilling til Socialfonden øges, da den jo udgør Fællesskabets vigtigste middel til bekæmpelse af arbejdsløsheden, hvilket er et af Fællesskabets primære mål. Det har ligeledes fremsat krav om at øge Fællesskabets egne ressourcer for at gøre det muligt at føre en mere markant politik.

5. Udvalget deler Europa-Parlamentets opfattelse af, at budgetmidlerne bør øges. Af de ovennævnte grunde mener det, at ændringerne i Kommissionens forslag kun kan indgå i en acceptabel dosering af interventionerne til fordel for regioner med absolut prioritet og interventionerne til fordel for andre regioner og kategorier, dersom Fondens globale bevilling øges tilstrækkeligt.

6. I betragtning af den usædvanlige situation, som de to nye medlemsstaters tiltrædelse frembyder, går Udvalget ind for forslagene til ændringer, men kun for 1986, og kun på betingelse af, at satsen til regioner med absolut prioritet øges til 45 %. Det mener, at man samtidig må give Fonden muligheder for at indfri de krav, der stilles til den, ved at stille flere midler til dens disposition, så at den kan udfylde sin rolle i kampen mod ledigheden til gunst for økonomisk vækst ud fra en tankegang baseret på solidaritet.

Bruxelles, den 27. november 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om Kommissionens økonomiske årsberetning
1985—1986

(85/C 344/12)

I henhold til Rådets beslutning af 18. februar 1974 om gennemførelse af høj grad af overensstemmelse inden for den økonomiske politik i Det europæiske økonomiske Fællesskabs medlemsstater ⁽¹⁾, som ændret ved beslutning nr. 787/75/EØF ⁽²⁾, særlig artikel 4, besluttede Rådet for De europæiske Fællesskaber den 25. oktober 1985 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om Kommissionens økonomiske årsberetning 1985—1986 (dok. KOM(85) 570 endel.).

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for økonomiske og finansielle anliggender, som udpegede L.N. Goris til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 19. november 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling, den 28. november 1985, med 84 stemmer for, 2 imod og 5 hverken for eller imod, følgende udtalelse:

1. Indledning

1.1. Det økonomiske og sociale Udvalg konstaterer med tilfredshed, at den økonomiske årsberetning 1985—1986 i de store træk ligger op ad de synspunkter, ØSU fremsatte i sin udtalelse og beretning om den økonomiske situation medio 1985. Dette kommer navnlig til udtryk i den vægt, Kommissionen lægger på en vækst af mere arbejdspladsskabende karakter og en politik, som ikke kun sigter på økonomiens udbudsside, men også — differentieret efter medlemsstat — på efterspørgselssiden. Af stor vigtighed er endvidere erkendelsen af, at en heldig gennemførelse af den foreslåede strategi på mellemlang sigt i vidt omfang er betinget af, at der er dialog og konsensus mellem arbejdsmarkedets parter og regeringerne på nationalt niveau og via institutionerne på europæisk niveau. I denne sammenhæng må den etapevise fremgangsmåde — en vurdering af strategien i alle dens enkeltheder — anses for realistisk.

1.2. Med hensyn til en række punkter i Kommissionens årsberetning 1985—1986 vil Udvalget gerne sammenholde disse med dets egen opfattelse af, hvilken økonomisk politik der bør føres, og udtale sig nærmere herom.

1.3. Udvalget begrænser sig i denne udtalelse til hovedpunkterne. Selv om der — i kraft af forudgående samråd med arbejdsmarkedets parter — er introduceret visse forbedringer i proceduren for behandlingen af Kommissionens økonomiske årsberetning, mener Udvalget, at der stadig er afsat for kort tid til afgivelsen af dens udtalelse. Dette er specielt tilfældet i forbindelse med nærværende udtalelse, hvor de synspunkter, der kommer til udtryk fra arbejdsmarkedets parter side, spiller så vigtig en rolle. Udvalget anser i øvrigt en permanent rådgøring med arbejdsmarkedets parter (herunder ØSU) for ønskelig.

1.4. Det er Udvalgets opfattelse, at resultatet af den foreslåede samarbejds vækststrategi også er et spørgsmål

om passende reklameindsats, opbakning fra befolkningen og medlemsstaternes demokratiske institutioner — og fra Fællesskabet.

2. Almindelige bemærkninger

Udvalget finder det nødvendigt med en ganske kort gennemgang af konjunkturudviklingen i verden og i Fællesskabet, inden den giver sig i kast med visse specifikke problemstillinger.

2.1. Tendenser i verdenskonjunkturudviklingen

Konjunkturforløbet i verden er i afgørende grad bestemt af udviklingen i den økonomiske situation i USA, verdenshandelen, råstofpriserne, renten på de vigtigste kapitalmarkeder og valutakurserne.

2.1.1. Den amerikanske økonomi er karakteriseret ved et betydeligt budgetunderskud i 1985. Endvidere konstateres en forværring i eksporten, som har lagt en dæmper på ekspansionen og fremkaldt en afsvækkelse, som er lidt mere udtalt end forudset.

I denne periode er underskuddet på betalingsbalancens løbende poster blevet forværret, og dollarkursen har været kendetegnet ved kraftige fluktuationer.

Imidlertid konstateres det, at der fortsat er en livlig indenlandsk efterspørgsel, at inflationen er behersket, renteniveauet faldende, og at produktionskapaciteten endnu ikke er fuldt udnyttet.

Den reale BNP-vækst i USA vil derfor i år ligge lidt under det oprindelige prognosetal og skønsmæssigt andrage omkring 2,3 %.

2.1.2. Verdenshandelen, der var præget af en usædvanlig høj vækst i 1984, vil i år være kendetegnet ved et langsomere væksttempo på omkring 5 % mod 9,3 % sidste år.

⁽¹⁾ EFT nr. L 68 af 5. 3. 1974, s. 16.

⁽²⁾ EFT nr. L 330 af 24. 12. 1975, s. 52.

Beklageligvis må det i øvrigt konstateres, at den langsomme vækst i verdenshandelen ledsages af en tilbøjelighed til protektionisme, som bremser liberaliseringen af verdenshandelen betydeligt.

2.1.3. Det langsomme væksttempo i den amerikanske økonomi har påvirket oliepriserne og priserne på metaller, som er faldet mere end forventet.

Priserne på landbrugsprodukter har fulgt samme udvikling på grund af forventningerne om et usædvanligt godt høstresultat for 1985 og store lagre.

2.1.4. Den politik, som USA's Federal Reserve har ført, har fremkaldt et betydeligt (nominelt) rentefald i USA. I de andre finansielle centre i verden er rentefaldet i USA blevet fulgt, endog undertiden foregrebet, og vedrører såvel den korte som den lange rente.

2.1.5. Hovedvalutaerne har fluktueret og fjernet sig fra, hvad man kunne betragte som deres ligevægtsværdi. Dollaren fulgte således i første halvår af 1985 en apprecieringsbevægelse, medens den i andet halvår var inde i et kraftigt deprecieringsforløb. Dette har forårsaget betydelige bevægelser i den internationale samhandel samt store kapitalbevægelser.

2.2. Den økonomiske situation i Fællesskabet og fremtidsudsigterne

I den internationale kontekst, beskrevet i det foregående, er den europæiske økonomi for tredje år i træk inde i en opsvingsfase. Opsvinget er imidlertid behersket og skrøbeligt og frem for alt behæftet med stor usikkerhed for så vidt angår den fremtidige udvikling.

2.2.1. Ifølge Kommissionens prognoser forventes i 1985 en vækst i Fællesskabets samlede BNP på 2,3 % mod 2,2 % sidste år.

Det private forbrug skulle stige ganske lidt (1,7 % mod 1 % i 1984), og inflationstakten skulle blive reduceret med omkring 1 %.

De faste bruttoinvesteringer er i klar fremgang i 1985 (7,9 %), og da renteniveauet er faldende, kunne denne tendens blive yderligere udtalt eller i hvert fald opretholdt.

2.2.2. Beskæftigelsen i Fællesskabet vil i 1985 være i langsom bedring med skabelsen af 375 000 nye arbejdspladser. Denne lille forbedring vil imidlertid ikke være tilstrækkelig til at opveje stigningen i den erhvervsaktive befolkning i løbet af året.

På denne baggrund forventes på ny en forværring i arbejdsløsheden, idet arbejdsløshedstallet vil nå op på 11,1 % mod 10,9 % i 1984.

2.2.3. Fællesskabets eksport vil være præget af en lille tilbagegang i forhold til sidste år; dette skyldes den afdæmpede vækst i verdenshandelen og deprecieringen af dollaren.

2.2.4. Ifølge Kommissionen levner udsigterne for 1986 alt i alt ikke megen plads til optimisme, bortset fra i visse lande og erhverv. Væksten i BNP i faste priser vil formentlig være stort set den samme som året før.

Selv om beskæftigelsen vil være præget af en lille stigning i 1986, vil dette ikke være nok til at nedbringe antallet af arbejdsledige, og arbejdsløsheden vil formentlig stabilisere sig på 1985-niveauet.

Med et fortsat dollarfald vil råstofpriserne vige en smule, hvilket givetvis vil medføre en øget import, og inflationen forventes at ligge under 4 % til næste år.

Derimod vil der ske en afdæmpning i Fællesskabets eksportfremgang, dersom det langsomme tempo i verdenshandelsvæksten og faldet i dollarkursen varer ved.

Investeringerne i maskiner og udstyr vil blive afdæmpet en smule, hvilket imidlertid kan tænkes opvejet af en stigning i bygge- og anlægsinvesteringerne.

3. Særlige bemærkninger

Med hensyn til de særlige bemærkninger vil Udvalget nøjes med at sammenholde visse synspunkter, som er fremsat i dets udtalelse om den økonomiske situation medio 1985, med de forslag, der er lagt frem i Kommissionens økonomiske årsberetning 1985—1986.

3.1. En samarbejds-vækststrategi

3.1.1. I den økonomiske årsberetning 1985—1986 tegner Kommissionen konturerne af en politik, der både er rettet mod økonomiens udbudsside og efterspørgselsside.

Kommissionen konstaterer, at der er mangel på arbejdspladser i Fællesskabet. For at kunne fjerne dette økonomiske og sociale onde er det nødvendigt, nu hvor man begynder at nærme sig kapacitetsgrænserne, at produktionskapaciteten udvides. Der må med andre ord investeres kraftigt. Kommissionen er klar over, at denne produktionskapacitetsudvidelse må have mindre arbejdsbesparende karakter, end tilfældet har været i den seneste tid i EF's medlemsstater. For at realisere dette mener Kommissionen, at det er nødvendigt, at prisrelationen mellem produktionsfaktorerne arbejde og kapital må ændres, således at forstå, at faktoren arbejde

bliver billigere i forhold til faktoren kapital. Dette betyder en behersket lønudvikling, som må vare ved i nogle år og komme til udtryk i, at de reale lønomkostninger udvikler sig i et langsommere tempo end arbejdsproduktiviteten. For at matche efterspørgslen og udbuddet af arbejde uden unødige gnidninger slår Kommissionen til lyd for en øget fleksibilitet på arbejdsmarkedet, hvor der er plads til mere løndifferentiering, herunder også præstationspræmier og overskudsdeling. Hensigten er ikke at nedbryde erhvervede, sociale rettigheder, men at skabe flere arbejdspladser. Løntilbageholdenhed vil ikke i sig selv uden videre afstedkomme de ønskede virkninger på beskæftigelsesområdet. Efterspørgselsstimulering alene rummer en fare for inflation og/eller for, at man mister kontrollen over underskuddet på de offentlige finanser, uden at man får den ønskede beskæftigelseseffekt. Derfor er en kombination af begge dele nødvendig.

Kommissionen nøjes ikke med at skitsere ovennævnte mere overordnede retningslinjer. Den har samtidig udstukket en strategi, som den mener, er den eneste chance for at komme igennem med denne politik. Strategien bygger på et trinvist trepartssamarbejde mellem arbejdsmarkedets parter, de nationale myndigheder og Fællesskabet.

3.1.2. I sin udtalelse om »Den økonomiske situation medio 1985«⁽¹⁾ konstaterer Det økonomiske og sociale Udvalg, at den forventede økonomiske vækst på 2,3 % af BNP i 1985 stadig er for utilstrækkelig til, at der kan tilvejebringes ligevægt i de økonomiske relationer. Med et sådant væksttal vil det bl.a. være umuligt at reducere arbejdsløsheden i noget væsentligt omfang. På den baggrund pegede Udvalget på det nødvendige i, at vækstraten sættes effektivt i vejret; dette kræver en række foranstaltninger til forbedring af udbudsbetingelserne på samtlige markeder. Foranstaltningerne må desuden suppleres med en politik, der understøtter økonomiens efterspørgselsside.

3.1.3. Til Kommissionens analyse, således som den kort er gengivet i pkt. 3.1.1, knytter Udvalget et par bemærkninger. For det første påpeges det, at der er en vis spænding mellem den ønskede større smidighed på arbejdsmarkedet og de erhvervede sociale rettigheder. Videre finder man, at udsagnet om, at kapacitetsgrænserne skulle være nået (og at kapaciteten derfor må udvides), er for generelt. Samtidig bør det tilføjes, at der for en sådan større produktion også må være et tilstrækkeligt stort marked. I øvrigt synes antagelsen om, at en ændring i prisrelationen mellem kapital og arbejde vil føre til øget beskæftigelse og mere omfattende investeringer, navnlig i bredden, ikke at være tilstrækkelig underbygget. Man kan i øvrigt ikke forvente, at fagforeningerne afstemmer deres lønpolitik efter renteutviklingen.

3.1.4. Udvalget slutter op om Kommissionens dobbelt-strategi, hvor vægtfordelingen kan være forskellig i de enkelte medlemsstater. På den ene side en politik, som via omkostningsdæmpning tilvejebringer forudsætningerne for

en mere arbejdspladsskabende udvidelse af produktionskapaciteten. Sideløbende hermed en efterspørgselsunderstøttende politik, som skal dæmme op for et fald i den samlede købekraft og faren for deflation. Sidstnævnte politik kan gå ud på en overordnet understøttelse både af de private og offentlige investeringer og af forbrugsefterspørgslen.

3.1.5. Denne tostrengede politik bør efter Udvalgets mening betragtes som et hele. Vægtfordelingen i denne politik må være ligelig. En afdæmpet omkostningsudvikling og en understøttelse af efterspørgslen, såvel forbrugs- som investeringsefterspørgslen, bør gå hånd i hånd.

3.1.6. Til gennemførelse af denne politik kan Udvalget også tilslutte sig en strategi, der bygger på en konstruktiv dialog mellem arbejdsmarkedets parter, med på den ene side de nationale myndigheder og på EF-plan Ministerrådet. Det var netop en sådan dialog, Udvalget selv efterlyste i sin udtalelse om »Den økonomiske situation medio 1985«.

3.1.7. Alle Kommissionens forslag til en kraftigere indsats på specifikke punkter bør efter Udvalgets mening behandles under denne dialog. Dette gælder frem for alt punkter som arbejdstidsforkortelse og -tilpasning, større fleksibilitet på arbejdsmarkedet, i lyset af de sociale rettigheder medindflydelse i forbindelse med indførelse af ny teknologi, løndifferentiering inden for rammerne af de kollektive overenskomstforhandlinger, videreførelse af en passende lønudvikling og en mere beskæftigelsesskabende forøgelse af de private og offentlige investeringer. Disse forskellige punkter og deres konsekvenser for vækst og arbejdsløshedsbekæmpelse bør drøftes på alle niveauer. Drøftelserne bør munde ud i konklusioner, som fører til opfyldelse af de mål, der skal nås i 1990.

3.1.8. Udvalget er af den opfattelse, at kvantificerede scenarier er et nyttigt middel til illustration af konsekvenserne for den økonomiske vækst og beskæftigelsen. Præsentationen af forskellige scenarier øger muligheden for at holde forskellige politik-alternativer op over for hinanden. Det slutfacit, som man kommer til i scenarierne, bør imidlertid hverken fortolkes som et obligatorisk mål eller som et givet resultat af den ønskede sociale dialog.

3.1.9. Yderligere henleder Udvalget opmærksomheden på, at Kommissionen i forbindelse med samarbejdsvekststrategien stort set stiller følgende krav til deltagerne i den ovennævnte konstruktive dialog: *Fagforeningerne* anmodes om at medvirke til en moderat og fleksibel lønudvikling. *Arbejdsgiverne* anmodes om at føre investerings- og beskæftigelsesprojekter ud i livet. *De nationale myndigheder* anmodes om at holde et vågent øje med protektionisme, afvikle erhvervsstøtteforanstaltninger og udbygge den offentlige infrastruktur samt, om nødvendigt, understøtte den nominelle efterspørgsel via penge- og finanspolitikken. *Fællesskabet* anmodes om at understøtte økonomiens udbudsside, f.eks. ved at fuldende det interne marked, iværksætte et

⁽¹⁾ EFT nr. C 218 af 29. 8. 1985, s. 18.

europæisk infrastruktur- og miljøinvesteringsprogram, og opbygge et EF-teknologifællesskab. Hertil kommer de nye forhandlinger, som formentlig vil blive indledt i nærmeste fremtid i GATT-regie.

3.1.10. Kommissionen erkender, at denne strategi er behæftet med risici, fordi der kan optræde forsinkelser i de virkninger, som søges fremkaldt gennem vækststrategien. Det er netop disse risici, Udvalget vil advare om. Man kan ikke forvente en vedvarende løntilbageholdenhed og løndifferentiering, hvis den jobskabende produktionskapacitetsudvidelse lader vente for længe på sig, eller hvis der p.g.a. budgetbegrænsninger tilbydes en utilstrækkelig efterspørgselsafstivende økonomisk politik. Med en strategi på mellem-lang sigt, som er bygget op i etaper, og hvor man under forløbet kan korrigere kursen, forsøges der dæmmede op for denne fare. Afgørende vil det imidlertid være, i hvilket omfang løntilbageholdenhed, produktionskapacitetsudvidelse og beskæftigelsesfremgang kan sammenkobles.

3.2. Arbejdsmarkedspolitik

3.2.1. Udvalget er enig, når det i Kommissionens årsberetning konstateres, at tilpasningen af det europæiske arbejdsmarked er en langsigtet opgave. De undersøgelser af denne problemstilling, der nævnes i årsberetningen, imødeses med interesse. I mellemtiden træffer medlemsstaterne divergerende foranstaltninger for at forbedre fleksibiliteten og tilpasningsevnen på arbejdsmarkedet. Det kunne være interessant at få noget at vide om, hvilke indvirkninger dette har på beskæftigelsen; dette kunne Kommissionen undersøge nærmere. Det fremgår klart, at Kommissionen deler ØSU's opfattelse, nemlig at ansvaret for spørgsmål som lønoverenskomstforhandlinger, arbejdsmarked og arbejdsorganisering i princippet ligger hos arbejdsmarkedets parter.

3.2.2. Med hensyn til specifikke tiltag på kort sigt henvises der i årsberetningen blot til tidligere udsendte meddelelser, ligesom der gives en kort oversigt over foranstaltninger truffet i et antal medlemsstater. Kommissionen konstaterer, at disse foranstaltninger hidtil har været af relativt ringe betydning for bekæmpelsen af arbejdsløsheden. Alligevel anbefaler Udvalget en videreførelse af disse foranstaltninger. Udvalget ville sætte pris på, om Kommissionen på grundlag af en oversigt over de erfaringer, man har i medlemsstaterne, ville komme med nogle henstillinger på EF-plan, fulgt op med midler fra Den europæiske Socialfond.

3.2.3. Med hensyn til Udvalgets opfattelse af, at det er nødvendigt at koble erhvervsuddannelserne sammen med udviklingen af ny teknologi, konstaterer man med tilfredshed, at Kommissionen i forbindelse med udstikningen af de nye retningslinjer for Socialfonden har givet høj prioritet til uddannelsesprogrammer, hvor hovedvægten ligger på intro-

duktionen af ny teknologi. Udvalget anser det for ønskeligt, at der opstilles programmer med direkte sigte på en basal indføring i de nye teknologier.

3.3. Investeringer

3.3.1. I sin udtalelse om »Den økonomiske situation medio 1985« slår Udvalget kraftigt til lyd for, at der snarest gennemføres et investeringsprogram. Under alle omstændigheder må det dreje sig om investeringer i byggeri og i boliger, i infrastruktur og i miljøbeskyttelse, social service og sundhedsvæsen. På denne måde kunne man samtidig fremme en vækststruktur, som er beskæftigelsesfremmende i Kommissionens forstand.

3.3.2. I den økonomiske årsberetning 1985—1986 skitserer Kommissionen et infrastrukturinvesteringsprogram, der er af et sådant omfang, at det skulle give en vækstfremmende effekt på 0,5—0,1 % af BNP på årsbasis. Kommissionen søger dette program finansieret på en ny måde, hvor den fornødne kapital kommer fra forskellige kilder.

3.3.3. Udvalget bifalder det arbejde Kommissionen har lagt i udviklingen af et investeringsprogram. Finansieringen af et investeringsprogram som det, Kommissionen lægger frem, kan ske via en række forskellige finansieringsinstrumenter. I sin udtalelse af 4. juli 1985 har Udvalget gjort sig til talsmand for det synspunkt, at Fællesskabet har tilstrækkelige lånemuligheder til at kunne gennemføre finansieringen af infrastrukturprojekter. Dette ændrer dog intet ved den kendsgerning, at det nuværende sæt af finansieringsmidler ikke er tilfredsstillende i alle tilfælde. Udvalget erkender derfor, at det kunne virke yderst impulsgivende, hvis Fællesskabet finder frem til en ny finansieringsmåde, hvorved det gøres muligt at finde tilstrækkelige finansieringsmidler til — i øvrigt meget lovende — projekter, uanset om disse måtte være meget omfattende og/eller risikobetonede, specielt i startfasen. Det henstilles til medlemsstaterne via skattepolitikken at stimulere fremskaffelsen af risikovillig kapital.

3.3.4. Hvor vigtige infrastrukturinvesteringer end måtte være, så er det dog investeringerne i den private sektor, der spiller den afgørende rolle, frem for alt investeringer i nye virksomheder og i udvidelsen af eksisterende virksomheder. Disse investeringer er af allerstørste betydning for fastholdelsen og styrkelsen af det europæiske erhvervslivs konkurrenceevne. Kommissionen og medlemsstaterne bør — også af hensyn til skabelsen af nye arbejdspladser — fortsat søge at tilvejebringe de rette forudsætninger for, at investeringsaktiviteten kan sættes i vejret. En vigtig delforudsætning er det i denne forbindelse, at disse investeringers rentabilitet er tilstrækkelig. Udvalget slutter op om Kommissionens henstilling til arbejdsgiverne om i højere grad at have opmærksomheden henledt på opstilling og gennemførelse af investerings- og beskæftigelsesprojekter.

3.4. Finanspolitik

3.4.1. Det kan konstateres, at udviklingen med stadig stigende offentlige udgifter og skatter regnet i procent af BNP nu er blevet vendt i en række medlemsstater. Ikke desto mindre er de offentlige udgifters og skatters relative niveau i mange tilfælde stadig for højt, hvorfor der bør udfoldes fortsatte bestræbelser på at vende tendensen. Den politik, der sigter på at få den offentlige sektors vækst under kontrol, bør fortsættes. Også budgetunderskuddene, som gennem stigende rentebyrder og statslig gældsætning truer med at skabe urede i den offentlige sektors finansiering, bør reduceres.

3.4.2. Situationen på dette punkt er stadig forskellig fra det ene land til det andet, hvorfor finanspolitikken må lægges strammere i det ene land end i det andet.

3.4.3. De offentlige udgifter bør nøje vurderes ud fra det bidrag, de yder til en mere ønskelig allokering af produktionsfaktorerne, således at vækst og beskæftigelse kan fremmes mest mulig. Navnlig bør det undersøges, om tilskudsordninger såvel i forbrugs- som i investeringsfæren, som tiden måtte være løbet fra i mellemtiden, ikke kan afvikles på længere sigt. De midler, der måtte blive friset i denne forbindelse, skulle da kunne anvendes til en mere overordnet efterspørgselsunderstøttende politik. Et sådant tiltag vil ikke gå ud over den samlede efterspørgsel, snarere tværtimod, thi hvis der er et mere direkte bånd mellem beslutning, betaling og forbrug, vil efterspørgslen efter varer og tjenester forløbe mere effektivt. Samtidig formindskes forskellen mellem den tjente brutto- og nettoløn. Dette kan virke fremmende på arbejdskraftens mobilitet.

Et sådant program for afvikling af en lang række forældede tilskudsordninger bør opstilles med den fornødne forsigtighed og omhu, således at der dæmmes op for uønskede indkomstfordelingsvirkninger.

3.4.4. Spørgsmålet om hvorvidt den økonomiske genopretning i Fællesskabet, udover stimuleringen på udbudssiden, også bør stimuleres på efterspørgselssiden gennem en koordinering af nationale incitamenter, beskæftiger Kommissionen sig indgående med. At Kommissionens analyse viser, at den samlede efterspørgsel snarere følger end trækker vækstprocessen, kan ikke undre i denne forbindelse. Når investeringerne, trods vedholdende moderat lønudvikling, ikke giver en tilstrækkelig trækkeffekt, er det efter Kommissionens mening ønskeligt at understøtte den nominelle efterspørgsel for at undgå et efterspørgselsfald. Efterspørgselsstimuleringen virker da som et sikkerhedsnet. Uagtet hvad der foreslås med hensyn til sanering og effektivisering af det offentlige finansvæsen, mener Udvalget, at det må undersøges, om situationen for så vidt angår de offentlige finanser, betalingsbalancen og prisudviklingen i en række EF-lande, ikke efterhånden er bragt så meget i orden, at man kan forestille sig muligheden af, at landene i højere grad på

eget initiativ indbyrdes koordinerer deres bestræbelser på at understøtte den økonomiske genopretning med efterspørgselsstimulerende foranstaltninger.

3.5. Valutapolitik

3.5.1. Internationalt set må der føres en valutapolitik, der kan få rettet rimeligt op på den forstyrrende valutakursrelation mellem dollar og yen og få skabt ligevægt på betalingsbalancen mellem USA og Japan. Valutapolitikken må her understøttes af den øvrige makro-økonomiske politik. For Europa er det her af allerstørste betydning, at man ved egen indsats kommer op på et højere væksth niveau, så at man så vidt muligt kan kompensere for den vækstdæmpende effekt, som et dollarfald og en nedbringelse af budget- og betalingsbalanceunderskuddet i USA vil føre med sig.

3.5.2. Udvalget konstaterer, at der inden for det europæiske valutasamarbejde er opnået positive resultater. Navnlig skal der peges på, at ECU'en har udviklet sig i retningen af en europæisk valuta, og at antallet af valutakursjusteringer har været faldende. En fortsat styrkelse og udbygning af EMS er ønskelig. Herudover henvises til ØSU's udtalelse om den økonomiske situation medio 1985 ⁽¹⁾ samt til en informationsberetning om Det europæiske monetære System, som blev udarbejdet sidste år.

3.5.3. En nedsættelse af renten, som Europa som en relativt stabil valutazone selv kan udvirke, og som der vil være endnu større mulighed for at få gennemført, når en internationalt koordineret politik bereder vejen mod ligevægtige valutapolitiske relationer, kan fremhjelpe den økonomiske genopretning i Europa.

4. Slutbemærkninger

I forbindelse med det ønskelige i en forbedring af de eksterne forbindelser og for at sikre redelige valuta- og handelspolitiske forbindelser i verden, anser Udvalget en ny GATT-runde samt en international valutakonference for ønskelig.

Af vigtighed for en heldig gennemført EF-vækststrategi er efter Udvalgets mening også en effektiv konkurrencepolitik. Dette gælder såvel politikken med hensyn til aftaler mellem virksomheder som med hensyn til konkurrencefordrejende offentlige foranstaltninger (subsider, erhvervsstøtte etc.). Der henvises til den nyligt afgivne udtalelse om konkurrencepolitikken ⁽²⁾. I denne forbindelse skal der samtidig mindes om ØSU's seneste udtalelse ⁽¹⁾ om protektionisme, såvel i Europa som i den øvrige verden.

⁽¹⁾ EFT nr. C 218 af 29. 8. 1985, s. 18.

⁽²⁾ EFT nr. C 330 af 20. 12. 1985.

Endelig tillægger Udvalget gennemførelsen af planen om fuldendelse af det interne marked afgørende betyd-

ning. ØSU vil afgive en særlig udtalelse om dette spørgsmål.

Bruxelles, den 28. november 1985.

Gerd MUHR
Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg

BILAG

til Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse

Forkastede ændringsforslag:

Følgende ændringsforslag (som var indgivet i overensstemmelse med forretningsordenen) blev forkastet af Udvalget under Udvalgets debat:

Pkt. 1.1., 3. punktum

Dette punktum affattes således:

»En heldig gennemførelse af den foreslåede strategi på mellemlang sigt er først og fremmest betinget af, om indholdet er realistisk. Strategiens indhold skal på EF-niveau gøres til genstand for samråd med de europæiske institutioner og en dialog mellem arbejdsmarkedets parter og den udøvende magt i EF.«

Begrundelse

Om en strategi lykkes afhænger ikke af en konsensus eller et kompromis. I vore demokratiske samfundssystemer gennemføres adskillige vigtige ting ved flertalsbeslutninger og med kraftig opposition.

Afstemningsresultat

For: 9, imod: 61, hverken for eller imod: 16.

Pkt. 1.3.

De to sidste punktummer udgår til fordel for følgende:

»Udvalget anser det derfor for ønskeligt, at der i rimelig tid indføres en passende procedure for samråd med ØSU og arbejdsmarkedets parter om udviklingen og eventuelle ændringer i Fællesskabets økonomiske og sociale strategi.«

Begrundelse

Der bør ikke indføres permanente samråd med dem, som kun skal høres lejlighedsvis og som, under vort demokratiske system, ikke har beslutningstagende beføjelser.

Afstemningsresultat

For: 41, imod: 43, hverken for eller imod: 9.

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om meddelelse og forslag fra Kommissionen til Rådet om »Fremskridt henimod en fælles transportpolitik — transport ad søvejen« ⁽¹⁾

(85/ C 344/13)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 1. april 1985 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198, stk. 1, at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om meddelelse og forslag fra Kommissionen til Rådet om »Fremskridt henimod en fælles transportpolitik — transport ad søvejen«.

Rådet anmodede den 26. juli 1985 Udvalget om at fremsætte udtalelse om fire af de seks bilag senest i november 1985. Disse bilag omhandler følgende spørgsmål:

- Udkast til Rådets forordning om samordnede foranstaltninger til sikring af fri adgang til fragter i oceanfarter (bilag II.1);
- Udkast til Rådets forordning om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser på søtransportområdet (bilag II.2);
- Ændring af forslag til Rådets forordning (EØF) om fastsættelse af detaljerede bestemmelser med henblik på anvendelsen af traktatens artikel 85 og 86 på søtransport (bilag II.5);
- Udkast til Rådets forordning om illoyal priskonkurrence på søtransportområdet (bilag II.6).

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for transport og kommunikation, som den 13. november 1985 vedtog sin udtalelse på grundlag af den beretning, der var udarbejdet af ordføreren, Mols Sørensen, og medordføreren, Anna Bredima.

På sin 231. plenarforsamling (mødet den 27. november 1985) vedtog Udvalget enstemmigt følgende udtalelse:

Selv om Udvalget har haft lejlighed til at foretage en grundig gennemgang af de fire bilag, som Rådet har givet prioritet, finder det det uheldigt, at tidsfristen afkortedes væsentligt, og at dets udtalelse om hele memorandummet og samtlige bilag ikke foreligger. Udvalgets udtalelse om memorandummet og de øvrige bilag samt dets beretning om memorandummet og bilagene vil blive fremsat på et senere tidspunkt.

1. Generelle bemærkninger

1.1. EF's søtransportsektor har betydning for EF i kraft af dens indtjening af fremmed valuta og som arbejdsgiver både til søs og til lands. Ud over dens strategiske betydning, også forsvarsmæssigt, er søtransportsektoren endvidere af vital betydning, i og med den tilbyder tjenesteydelser på transportområdet både i den eksterne trafik til og fra EF og i trafikken i og imellem medlemsstaterne. Det er afgørende nødvendigt med en rentabel flåde under EF-flag, hvis man vil undgå, at de transportydelser, der tilbydes EF's eksportører og importører, skal domineres af eksterne skibsfartsinteresser.

1.2. EF har derfor behov for en søtransportpolitik, hvori der lægges vægt på at fremme maritime aktiviteter, såsom

gods med EF-rederier, anvendelse af EF-registrerede skibe og beskæftigelse af søfolk fra EF-landene.

1.3. EF er det førende handelsområde i verden. Dets handel med tredjelande udgjorde i 1982 i værdi 21 % af verdens import og 20 % af verdens eksport.

1.4. EF skriver sig, udtrykt i mængder, for en tredjedel af verdens import ad søvejen, og en syvendel af verdens eksport ad søvejen.

1.5. Omkring 95 % af EF's samlede handelsvolumen med tredjelande og henved 30 % af den interne EF-trafik foregår ad søvejen.

1.6. EF's medlemslande har traditionelt udført en stor del af deres egen transport på skibe registreret i medlemslandene, og adskillige af disse har udført meget omfattende transport mellem tredjelande.

1.7. EF's samlede flåde er siden 1980 blevet reduceret med mere end 20 %, og, med undtagelse af Belgien, har alle medlemslandenes flåder registreret en tilbagegang, hvorimod flåder tilhørende mange tredjelande, navnlig ikke-OECD-lande i Fjernøsten, bekvemmelighedsflagslande og COMECON-lande alle i samme periode er vokset med alvorlig overkapacitet til følge.

⁽¹⁾ EFT nr. C 212 af 23. 8. 1985, s. 2, 4, 7, 8 og 12.

1.8. EF-landenes flåder har haft stigende vanskeligheder ved at drive rentabel virksomhed på grund af såvel den nedgang i samhandelen, som tog sin begyndelse i 1979/1980, som forringet konkurrencemæssig stilling. Dertil kommer tonnageoverkapaciteten på grund af nedgangen i samhandelen, stadig nye skibsordrer trods fortsat recession samt national, offentlig støtte for at fremme ordreafgivning på nye skibe med det formål at opretholde eller udbygge skibsværftsindustrien.

1.9. EF er således ikke stillet over for et absolut valg mellem frihandel og protektionisme, det er tværtimod muligt at anlægge en afbalanceret og pragmatisk strategi, hvori der indgår selektive forsvarsforanstaltninger på områder, hvor skibsfartssektorens fundamentale rentabilitet er alvorlig truet.

2. Særlige bemærkninger

2.1. Udkast til Rådets forordning om samordnede foranstaltninger til sikring af fri adgang til fragter i oceanfarter (bilag II.1)

- a) Udvalget konstaterer, at forordningen har til formål at styrke Rådets beslutning af 1983, for så vidt angår modforanstaltninger.
- b) Udvalget mener, at forordningen med fordel kunne udvides til at omfatte samtlige søtransportsektorer, dvs. passager- og krydstogtsejls, offshore og bugsering, osv. Det bemærker, at forordningsudkastet forekommer primært at være udarbejdet med linjefarten for øje, og det foreslår, at det tilpasses, således at der også tages hensyn til andre sektors ydre vilkår og særlige problemer.
- c) Udvalget bemærker, at forordningen ikke åbner mulighed for at træffe foranstaltninger rettet mod et OECD-land, som begrænser EF-rederiers adgang. Det mener imidlertid, at man bør erkende, at der forekommer sådanne restriktioner inden for OECD, og forordningen bør derfor ændres på en måde, der tager højde for dette.
- d) Udvalget mener, at det af forordningens præambel bør fremgå, at det eventuelt kan være nødvendigt med en fleksibel strategi, samt at EF, i tilfælde af at fragtforbehold og andre protektionistiske tendenser ikke i tilstrækkelig grad kan imødegås og antager et urimeligt omfang, kan føle sig foranlediget til at revidere sin politik for at sikre en passende adgang til fragter.
- e) Udvalget ser med betænkelighed på virkningerne på EF-skibsfarten af de tredjelands-restriktioner, som er genstanden for EF-foranstaltninger efter den her foreslåede forordning. Der er tale om virkninger af tilsvarende art, som dem der skyldes lastopdelingsarrangementer mellem EF-stater og tredjelands. Det bemærkes, at disse er genstand for forslagene i bilag II.2 og, for fremtidige aftalers vedkommende, bilag II.3 Det understreger derfor, at bilag II.1 og bilag II.2 bør vedtages samtidig og gennemføres på et så tidligt stadium som muligt på dette punkt.
- f) Udvalget finder, at det vil være hensigtsmæssigt at gøre opmærksom på, at EF vil være nødt til at indføre ikke-diskrimineringsklausuler på skibsfartsområdet i alle handelsaftaler, som EF indgår med tredjelands. Udvalget foreslår helt konkret, at der i forordningen indføres en tekst med følgende ordlyd (f.eks. i form af en ny artikel efter den nuværende artikel 6):

»Fællesskabet skal, når der forhandles handelsaftaler eller andre aftaler med tredjelands eller grupper af lande, søge at få indført en ikke-diskrimineringsklausul, som sikrer skibe registreret i medlemslandene adgang til søtransporten mellem medlemslandene og de pågældende lande. Denne klausul skal specielt forpligte de kontraherende parter til ikke at praktisere flagdiskriminering eller forbeholde fragter.«
- g) Udvalget mener også, at Kommissionen bør sikre de nødvendige budgetmidler for en overvågning af situationen med hensyn til fragtforbehold og andre foranstaltninger, som kan true de handelsflåder, som er indregistreret i medlemslande. Udkastet til forordning bør endvidere indeholde klare retningslinjer for vurderingen af negative følgevirkninger for et medlemslands konkurrencesituation (jf. artikel 2).
- h) Udvalget mener endvidere, at der i udkastet til forordning, der jo har til formål at beskytte EF's handelsflåde, bør foretages følgende ændring af artikel 1: »... rederier eller skibe registreret i en medlemsstat ...«
- i) Udvalget mener, at artikel 5 bør indeholde en bestemmelse, som giver medlemsstaterne mulighed for at gribe til andre foranstaltninger end dem, som er indeholdt i forordningen, når Kommissionen undlader at efterkomme en anmodning om samordnede foranstaltninger. I den foreliggende tekst er dette kun gjort muligt, såfremt Rådet undlader at handle.
- j) Hvis modforanstaltninger skal være effektive, mener Udvalget, at disse udover søtransport må rettes mod det krænkende lands eksport af varer eller tjenester til EF.

2.2. *Udkast til Rådets forordning om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser på søtransportområdet (bilag II.2)*

- a) Udvalget støtter oprettelsen af et fælles internt marked i EF, da dette opfylder en af de grundlæggende målsætninger i Rom-traktaten, og fastslår, at forordningens vedtagelse vil være i god overensstemmelse med EF-Domstolens kendelse vedrørende den fælles transportpolitik af 22. maj 1985.
- b) Udvalget erkender, at det samtidig hermed er nødvendigt at skabe bedre arbejdsvilkår og hæve levestandarden for arbejdstagerne på en måde, der gør det muligt at harmonisere disse, samtidig med at de opnåede fremskridt bevares, hvilket også er en grundlæggende målsætning i Rom-traktaten.
- c) Udvalget erkender, at skabelsen af et fælles internt marked er et ømtåleligt spørgsmål, og at mange forskellige interesser, såvel nationale som sektorielle, må afbalanceres, hvis en acceptabel forordning skal kunne vedtages på søtransportområdet.
- d) Udvalget beklager, at Kommissionen kun har taget hensyn til rederiets nationalitet i forbindelse med transportydelser og ikke til selve ydelsens nationalitet, dvs. det flag, hvorunder skibet er registreret. Det ser ud som om Kommissionen foreslår, at en EF-reder skal kunne udføre søtransport med skibe, der ikke sejler under EF-flag, og alligevel opnå nøjagtig samme rettigheder som en EF-reder, der udfører søtransport under EF-flag. Endvidere får man det indtryk, at en reder fra et tredjeland, som udfører søtransport under et EF-flag, ikke har disse rettigheder. Udvalget mener ikke, at det globalt set kan være i hverken EF's eller dens flådes interesse at forholde nogen disse rettigheder, ligesom det ej heller forekommer at være i overensstemmelse med ikke-diskrimineringsprincippet i Rom-traktaten. Udvalget foreslår derfor, at der i forordningen også henvises til den tilbudte transportydelsens nationalitet, dvs. flaget. Artikel 1, stk. 1, bør derfor ændres ved at følgende tilføjes i slutningen: »eller for skibe, der sejler under EF-flag«.
- e) Udvalget konstaterer med bekymring, at forordningen nok indeholder bestemmelser om, at medlemsstater ikke kan udelukkes fra søtransport inden for EF og ej heller fra søtransport med tredjelande, men at det enkelte medlemsland fortsat vil kunne udelukke tredjelandes skibsfart og dermed give anledning til kvantitative og kvalitative konkurrenceforskelle inden for de enkelte medlemsstaters søtransportydelser. Udvalget mener derfor, at forordningen også bør omfatte de betingelser, der skal gælde for tredjelandes skibsfart. Forordningen bør navn-

lig indeholde en bestemmelse om samordnet eksklusion fra medlemsstaternes nationale kystfart for skibe registreret i lande, som indskrænker EF-skibes adgang til deres nationale kystfart, så der i forholdet til tredjelande kan sikres gensidighed.

- f) Udvalget bemærker, at udkastet til forordning anvender princippet om fri adgang til at udføre søtransport og direkte indeholder bestemmelser om fjernelsen af restriktioner, der bl.a. er en følge af bilaterale aftaler vedrørende transport af passagerer og gods ad søvejen mellem medlemsstater og et tredjeland, hvilket Udvalget godkender.
 - g) Udvalget erkender, at det er nødvendigt med overgangsperioder, for at medlemsstaterne kan få mulighed for at tilpasse sig forordningens krav. Hvis det imidlertid viser sig umuligt hurtigt at sikre frihed til udførelse af transportydelser, nærer det dog frygt for, at en hvilken som helst overgangsperiode i løbet af hvilken medlemsstaterne skal fjerne eksisterende restriktioner, kun vil medføre en skærpelse af forskellene mellem de lande, som har restriktioner, og de andre som ikke har, da de sidstnævnte ikke efter juli 1986 vil have mulighed for at indføre nogen form for restriktioner.
 - h) Udvalget mener endvidere, at det vil være nødvendigt, at regeringerne inden overgangsperiodens udløb i videst muligt omfang forsøger at udjævne nogle af de forskelle mellem medlemsstaternes interne politik, som medfører konkurrenceforvridninger, specielt områderne søfart, beskatning og beskæftigelse.
- 2.3. *Ændringer af forslaget til Rådets forordning (EØF) om fastsættelse af detaljerede bestemmelser med henblik på anvendelsen af traktatens artikel 85 og 86 på søtransport (bilag II.5)*
- a) Udvalget erkender, at der er behov for en forordning om anvendelse af traktatens artikler om konkurrence på søtransportområdet.
 - b) Udvalget beklager, at Kommissionen tilsyneladende kun i et vist omfang har taget hensyn til Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det oprindelige forslag af 1981 og Europa-Parlamentets betænkning af 1984
 - c) Udvalget genfremsætter sine synspunkter indeholdt i udtalelsen af januar 1983 og støtter fremdeles, at der i medfør af artikel 85, stk. 3, indrømmes en fritagelse for linjekonferencerne. Det understreger atter, at der i forordningen bør tages hensyn til de særlige forhold på søtransportområdet, ligesom forordningen, hvor det er praktisk og hensigtsmæssigt, bør være i overensstemmelse med FN's konvention om en adfærdskodeks for

linjekonferencer (gældende for medlemsstaterne i henhold til forordning (EØF) nr. 954/79) samt Rom-traktatens principper.

- d) Udvalget mener, at forordningsforslagets juridiske grundlag er blevet uklart som følge af den form, Kommissionens forordning har fået; der bør være et dobbelt juridisk grundlag, nemlig artikel 84, stk. 2, og artikel 87.
- e) Udvalget mener, at man i forordningen bør behandle alle passagerkonferencer eller kombinerede passager/fragtkonferencer på samme måde som fragtkonferencer.
- f) Udvalget mener, at trampfart eller bulktransport bør holdes udenfor og defineres således: »Enhver form for transport af gods med skibe, som helt eller delvis er lejet til transport af gods på basis af en fart eller time charter eller anden form for kontrakt på grundlag af fragtrater, som fastsættes på basis af fri konkurrence i overensstemmelse med udbuds- og efterspørgselssituationen.« (Jf. artikel 1, stk. 3, litra a)).
- g) Udvalget mener, at Kommissionen i forslaget til forordning bør præcisere, hvorledes man vil kontrollere de aftaler, der indrømmes fritagelse i medfør af artikel 7, stk. 2, litra b) (i), når det drejer sig om tredjelandes handlinger. Udvalget tænker her navnlig på handlinger eller arrangementer, som udelukker udenforståendes deltagelse i en transport, eller som tvinger udenforstående til at tiltræde konferencen og/eller pålægge dem ladningsopdeling.
- h) Udvalget mener også, at Kommissionen i forordningen bør præcisere, på grundlag af hvilke kriterier der vil træffes beslutning om, at der har været tale om konkurrence i strid med traktatens artikel 85, stk. 3, litra b).
- i) Udvalget beklager, at bilag II.5 ikke indeholder præambelens proceduremæssige og endelige klausuler. Udvalget minder om, at det i sin udtalelse af 1983 behandlede disse klausuler meget indgående.
- j) Bilag II.5 kommer heller ikke ind på anvendelsen af artikel 86, skønt dette anføres i titlen til forslag til forordning. Udvalget mener, at Kommissionen bør redegøre for de kriterier, på grundlag af hvilke artikel 86 tænkes bragt i anvendelse set i lyset af de særlige forhold inden for søtransport.

2.4. Udkast til Rådets forordning om illoyal priskonkurrence på søtransportområdet (bilag II.6)

- a) Udvalget hilser udkastet til forordning velkommen, da det ser dette som et hensigtsmæssigt initiativ, der kan

tilvejebringe et effektivt EF-apparat til bekæmpelse af dumping og andre former for illoyal priskonkurrence fra tredjelande fragtskibe på grundlag af aftaler og i lighed med det allerede eksisterende regelsæt til bekæmpelse af dumping og anden illoyal praksis inden for handel, når det drejer sig om indførsel af varer fra tredjelande (jf. forordning (EØF) nr. 2176/84 og (EØF) nr. 2641/84).

- b) Udvalget er bekymret over, at forordningen kun gælder fast rutetrafik, og mener, at Rådet alvorligt bør overveje at udvide den til også at omfatte andre sektorer.
- c) Udvalget mener, at definitionen på »ikke-EF-rederier« i artikel 3, stk. 1, litra a), bør udvides til også at omfatte rederier, som på baggrund af meget omfattende direkte og/eller indirekte støtte, herunder lempelige låne- og beskatningsvilkår, sættes i stand til at konkurrere på illoyal basis.
- d) Udvalget mener, at forordningen om illoyal prisdannelse også bør indeholde foranstaltninger over for redere, hvis skibe er registreret under sådanne landes flag, som tillader rederierne at unddrage sig deres økonomiske og sociale forpligtelser, da disse rederier derved opnår en urimelig økonomisk fordel.
- e) Udvalget støtter Kommissionen, når den fastslår, at udenlandske rederier opnår en urimelig konkurrencemæssig fordel, når de lader deres skibe sejle under sådanne landes flag, som ikke ratificerer og/eller gennemfører visse IMO- og ILO-konventioner, og konstaterer, at også bekvemlighedsflagslandene hører til disse.
- f) Udvalget finder, at tredje led i artikel 3, stk. 1, litra a), er uklart i den foreliggende affattelse. Der tales om skibe, registreret i lande, som ikke har ratificeret og ⁽¹⁾ anvender de internationale IMO- og ILO-konventioner. I meddelelsen (afsnit 69 (i)) tales der imidlertid om lande, som ikke har ratificeret eller ikke gennemfører ... Udvalget mener, at den sidstnævnte formulering bør benyttes i forordningen. I forordningen bør det videre præciseres hvilket organ, der skal afgøre, om IMO- og ILO-konventionerne er blevet gennemført.
- g) Udvalget mener, at definitionen på »EF-rederier i Fælleskabet« er for snæver og bør udvides til også at omfatte skibsfart, undergivet medlemsstaternes nationale beskæftigelsesregler, inden for den ene af følgende to kategorier: Søtransport som udføres af rederier, der har deres hovedkontor og udøver deres effektive kontrol i en medlemsstat, og søtransport med skibe, som sejler under et EF-flag (jf. artikel 3, stk. 1, litra e)).

⁽¹⁾ O.a.: I den danske version: eller.

- h) For så vidt angår retten til at indgive klage, fastslår Udvalget, at EF's skibsfart repræsenterer et bredt spektrum af interesser, og at det derfor ikke kan overlades en bestemt gruppe, nemlig EF's rederier, alene at påtage sig ansvaret for at sikre, at samtlige interesser tilgodeses. Udvalget henleder opmærksomheden på præcedenstilfældet i den supplerende forordning (EØF) nr. 2176/84, hvor der meget klart tales om »en erhvervsgren i Fællesskabet, som anser sig for skadet«. Udvalget mener derfor, at forordningens personkreds bør defineres som personer, der repræsenterer EF's søfartssektor, hvorved også søfolkenes repræsentanter får adgang til at indgive klage, specielt da uheldige beskæftigelsesmæssige følger virkninger kan betragtes som dokumentation for skade (jf. artikel 5, stk. 1).
- i) Udvalget mener, at definitionen på illoyal konkurrence bør strammes. Den rate, der forlanges af et enkelt outsider-rederi, kunne tænkes at være for begrænset som eneste målestok for en vurdering af, hvorvidt en fragtrate er illoyal. Der bør for at opnå et nøjagtigt billede af situationen gøres mere generel brug af andre faktorer, som vedrører den specifikke transportsektor (jf. artikel 3, stk. 3).
- j) Udvalget mener, at det i mange tilfælde vil være hensigtsmæssigt med en anden form for sanktion end told, og at forordningen bør åbne mulighed for øget fleksibilitet med hensyn til sanktioner, således som det er tilfældet med EF's lovgivning på andre områder vedrørende illoyal handelspraksis i almindelighed. På søtransportområdet kunne sanktioner for eksempel også omfatte fart-, fragt- eller indkomstkvoter, og Udvalget henleder navnlig opmærksomheden på de sanktioner, som er indeholdt i artikel 3, stk. 1, litra b), i bilag II.1. Artikel 13, stk. 6, indeholder således allerede en bestemmelse om, at tilladelse til at laste eller losse kan nægtes, hvis ikke der stilles sikkerhed for betalingen af en udlignings-told. Denne bestemmelse bør udvides til også at omfatte andre tilfælde (jf. artikel 2).
- k) De tilfælde, der nævnes i ovenstående punkt, vil navnlig kunne forekomme, når illoyal priskonkurrence benyttes i samhandelen mellem ikke-EF-lande. I sådanne tilfælde vil en sanktion måske være passende i den direkte samhandel med EF over for de pågældende ikke-EF-lande. Artikel 3, stk. 1, litra 6), må revideres, så der tages hensyn til sådanne tilfælde og for at sikre overensstemmelse med den målsætning, som er indeholdt i sidste punktum i artikel 1.

Bruxelles, den 27. november 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets afgørelse om et bidrag til Det europæiske Kul- og Stålfællesskab over Fællesskabernes almindelige budget med henblik på finansiering af foranstaltninger i forbindelse med strukturomlægningen inden for kul- og stålindustrien

(85/C 344/14)

Procedure

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 16. september 1985 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte forslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for økonomiske og finansielle anliggender, som udpegede Romolo Arena til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 19. november 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 231. plenarforsamling den 28. november 1985 med 48 stemmer for og 5 imod følgende udtalelse:

1. Udvalget godkender Kommissionens forslag til Rådets afgørelse om fortsat overførsel af bidrag til EKSF over Fællesskabernes almindelige budget med henblik på finansiering af sociale foranstaltninger i forbindelse med strukturomlægningen i kul- og stålindustrien.

Udvalget mener, at det, da de foreslåede bidrag over Fællesskabernes almindelige budget ikke er den eneste kilde til finansiering af strukturomlægningen i kul- og stålindustrien, ville være nyttigt at placere disse forslag i sammenhæng med hele strukturomlægningen i disse sektorer, og for kuls

vedkommende i sammenhæng med hele Fællesskabets energipolitik.

2. Selv om Udvalget godkender dette forslag, mener det ikke, at finansieringsproblemet er løst, selv på mellemlang

sigt. Det må nemlig befrygtes, at det i den nærmeste fremtid stadig vil være påkrævet at iværksætte ekstraordinære sociale ledsageforanstaltninger. Udvalget anmoder derfor Kommissionen om at finde en løsning på dette problem og om at fremsætte forslag i denne retning.

Bruxelles, den 28. november 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

BILAG

til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg

Forkastet ændringsforslag:

Følgende ændringsforslag, som var indgivet i overensstemmelse med forretningsordenen, blev forkastet af Udvalget under forhandlingerne:

Pkt. 1. 1.-2. afsnit:

Efter andet afsnit i pkt. 1 indsættes følgende:

»Udvalget mener, at visse sektorer, der nu er udelukket (mine- og metalindustrien), i fremtiden bør kunne nyde godt af denne finansiering.«

Begrundelse

Med disse bidrag finansierer Kommissionen nu delvis de sociale foranstaltninger, der er forbundet med strukturomlægningen i minesektoren, efter kriterier, som var gældende, da alle midlerne kom fra EKSF's budget.

Da Fællesskabet stiler henimod at afskaffe EKSF's budget og dermed henimod en finansiering af EKSF's aktiviteter over det almindelige budget, er det rimeligt at kriterierne for adgangen til denne finansiering tages op til ny vurdering og udvides, således at de dækker hele mine- og metalsektoren.

Afstemningsresultat

9 stemmer for, 27 stemmer imod, 10 stemmer hverken for eller imod.
